1925 (2023-2024) – Nr. 1
ingediend op 18 december 2023 (2023-2024)

Ontwerp van decreet

tot instemming
met het samenwerkingsakkoord van 22 november 2023
tussen de Federale Staat, de Franse Gemeenschap,
de Vlaamse Gemeenschap,
de Franse Gemeenschapscommissie
en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie
inzake slachtofferzorg
voor het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad

verzendcode: FIN
WEL

Vlaams Parlement

INHOUD

Memorie van toelichting 3
Bijlage bij de memorie van toelichting van het ontwerp van decreet:
Memorie van toelichting bij het samenwerkingsakkoord 7
Voorontwerp van decreet van 3 maart 2023 27
Advies van het Overlegcomité 31
Advies van de Vlaamse Toezichtcommissie voor de verwerking
van persoonsgegevens 35
Advies van de Vlaamse Raad voor Welzijn, Volksgezondheid en Gezin 43
Advies van de Gegevensbeschermingsautoriteit 47
Voorontwerp van decreet van 9 juni 2023 57
Advies van de Raad van State 61
Ontwerp van decreet 67
Bijlage: Samenwerkingsakkoord van 22 november 2023
tussen de Federale Staat, de Franse Gemeenschap,
de Vlaamse Gemeenschap, de Franse Gemeenschapscommissie
en de Gemeenschappelijke Gemeenschaps-commissie
inzake slachtofferzorg
voor het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad 71

MEMORIE VAN TOELICHTING

Samenvatting

Vlaanderen heeft sinds 1998 een samenwerkingsakkoord rond slachtofferzorg: decreet houdende goedkeuring van het samenwerkingsakkoord van 7 april 1998 tussen de Staat en de Vlaamse Gemeenschap inzake slachtofferzorg (*Parl.St.* Vl.Parl. 1998-99, nr. 1166/3). Daarin wordt omschreven hoe de verschillende diensten moeten samenwerken op de verschillende bevoegdheidsniveaus die taken opnemen voor slachtoffers. In Brussel leefde al langer de idee om voor de Brusselse context hetzelfde te doen. Met het voorliggende ontwerp van decreet stemt de Vlaamse Regering in met het samenwerkingsakkoord voor slachtofferzorg tussen de bevoegde diensten van de Federale Staat, de Franse Gemeenschap, de Vlaamse Gemeenschap, de Franse Gemeenschapscommissie, de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie en ook tussen de door hen georganiseerde, erkende en gesubsidieerde diensten slachtofferzorg, met het oog op een structurele samenwerking voor slachtofferzorg in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad.

I. ALGEMENE TOELICHTING

A. Situering

Sinds de jaren 80 heeft het Belgische slachtofferbeleid aanleiding gegeven tot initiatieven van zowel de federale overheid als de gemeenschappen en de gewesten om aan de behoeften van slachtoffers te voldoen. Verschillende diensten hebben het levenslicht gezien in functie van de bevoegdheden van ieder machtsniveau (waaronder de bureaus voor slachtofferbejegening, de diensten slachtofferhulp en de diensten slachtofferonthaal) en er is een coördinatie moeten ontstaan op het terrein.

In Vlaanderen is er sinds 1998 een samenwerkingsakkoord inzake slachtofferzorg om de samenwerking tussen de verschillende diensten te organiseren. Een herziening van dit samenwerkingsakkoord werd op 10 november 2023 definitief goedgekeurd door de Vlaamse Regering.

In Brussel leefde al langer de idee om voor de Brusselse context hetzelfde te doen. De zesde staatshervorming, die onder andere leidde tot een overdracht van de bevoegdheden van de justitiehuizen – waaronder het slachtofferonthaal – naar de gemeenschappen en, voor het Franstalig landsgedeelte, tot een overdracht van de 'aide aux justiciables' – waaronder slachtofferhulp – van de gewesten naar de Franse Gemeenschap, bevestigde de noodzaak voor de opmaak van een samenwerkingsakkoord voor het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad.

De twee hoofddoelstellingen van het samenwerkingsakkoord zijn enerzijds een model van samenwerking, van oriëntatie en van verwijzing te voorzien tussen de verschillende diensten inzake slachtofferzorg, en anderzijds de officiële erkenning van de bestaande overlegstructuren binnen het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad. De betrokken overheden verbinden er zich daarenboven toe een blijvende aandacht te besteden aan de slachtofferproblematiek.

Overeenkomstig artikel 92bis, §1, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, gewijzigd door de bijzondere wet van 6 januari 2014, kunnen de Federale Staat, de gemeenschappen en de gewesten samenwerkingsakkoorden sluiten die onder meer betrekking hebben op de gezamenlijke oprichting en het gezamenlijk beheer van gemeenschappelijke diensten en instellingen, op het gezamenlijk uitoefenen van eigen bevoegdheden, of op de gemeenschappelijke ontwikkeling van initiatieven.

Het voorstel van samenwerkingsakkoord werd onderhandeld door de afgevaardigden van de bevoegde overheden van de Federale Staat, de Franse Gemeenschap, de Vlaamse Gemeenschap, de Franse Gemeenschapscommissie en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie.

Dit ontwerp van decreet heeft als voorwerp de instemming met het bovengenoemde samenwerkingsakkoord.

B. Totstandkomingsprocedure

Het bijgaande ontwerp van decreet werd onderworpen aan:
- het advies van de Inspectie van Financiën op 21 februari 2023;
- het advies van het Overlegcomité op 15 maart 2023;
- het advies van de Vlaamse Toezichtcommissie voor de verwerking van persoonsgegevens (VTC) met nr. 2023/027 op 21 maart 2023;
- het advies van de Vlaamse Raad voor Welzijn, Volksgezondheid en Gezin (Vlaamse Raad WVG) van 29 maart 2023;
- het advies van de Gegevensbeschermingsautoriteit (GBA) op 27 april 2023;
- het advies van het College van procureurs-generaal;
- het advies van de Raad van State met nr. 74.045/VR van 28 september 2023.

1. Het advies van het Overlegcomité

Op 15 maart 2023 heeft het Overlegcomité een gunstig advies verleend over het ontwerp van decreet. Het Overlegcomité heeft geen opmerkingen over het voorgelegde voorontwerp.

2. Het advies van de VTC

Op 21 maart 2023 heeft de VTC advies (nr. 2023/027) verleend over het ontwerp van decreet. De VTC is van oordeel dat het voorgelegde voorontwerp voldoende waarborgen biedt wat de bescherming van de persoonsgegevens van de betrokkenen betreft. Bijgevolg geeft dit advies geen aanleiding tot aanpassing van het voorontwerp van decreet.

3. Het advies van de Vlaamse Raad WVG

Op 29 maart 2023 heeft de Vlaamse Raad WVG advies verleend over het ontwerp van decreet. De Vlaamse Raad WVG heeft geen opmerkingen over het voorgelegde voorontwerp. Zij meent dat de invoering van dit samenwerkingsakkoord een positieve ontwikkeling is voor de slachtofferzorg in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad. Bijgevolg geeft dit advies geen aanleiding tot aanpassing van het voorontwerp van decreet.

4. Het advies van de GBA

Aangezien de VTC ten gevolge van het arrest van het Grondwettelijk Hof van 16 februari 2023 (nr. 26/2023) op dit ogenblik niet voldoet aan de procedurele vereisten van de algemene verordening gegevensbescherming, werd ook het advies van de Gegevensbeschermingsautoriteit gevraagd. De Gegevensbeschermingsautoriteit heeft op haar zitting van 17 mei 2023 verwezen naar het standaardadvies nr. 65/2023 van 24 maart 2023. Dit advies geeft geen aanleiding tot aanpassing van het voorontwerp van decreet. Het biedt voldoende waarborgen wat de bescherming van persoonsgegevens van de betrokkenen betreft.

5. Het advies van het College van procureurs-generaal

Op 17 februari 2023 werd advies gevraagd aan het College van procureurs-generaal. Aangezien de redelijke termijn voor de adviesverlening verstreken is en het College van procureurs-generaal al op 5 maart 2019 en 2 juni 2020 een eerder advies uitbracht over het samenwerkingsakkoord, is tussen alle betrokken partijen gezamenlijk beslist om verder te gaan met het legistieke traject. De voorliggende teksten werden sinds de adviesverlening van het College van procureurs-generaal in 2019 alleen maar verder aangepast naar aanleiding van de opmerkingen van de Raad van State (zie advies nr. 65.629/VR van 5 april 2019). De grootste wijziging hierbij was het schrappen van de vermelding van het Nationaal Forum voor Slachtofferbeleid, waarvan de Raad van State van oordeel was dat dit forum eerder het voorwerp van een specifiek samenwerkingsakkoord moet zijn.

Het College van procureurs-generaal heeft op 30 juni 2023 uiteindelijk toch nog advies (nr. B.IV.0-B.0.0/191/2023/DP) verleend over het samenwerkingsakkoord. Het advies heeft niet geleid tot aanpassingen aan het samenwerkingsakkoord. Hierna volgt een bespreking van de elementen uit het advies:

- Het College stelt dat het Nationaal Forum voor Slachtofferbeleid sinds de zesde staatshervorming niet meer actief is, en dat er geen alternatieve overlegstructuur in de plaats gesteld wordt. Dit advies geeft geen aanleiding tot wijziging van de vooropgestelde teksten, aangezien de vermelding van het Nationaal Forum voor Slachtofferbeleid al geschrapt is naar aanleiding van de opmerkingen van de Raad van State (zie advies nr. 65.629/VR van 5 april 2019). Het College stelt dat zowel Brussel, Wallonië als Vlaanderen een samenwerkingsakkoord voorstellen en dat deze drieakkoorden elk andere accenten leggen. Deze opmerking geeft geen aanleiding tot wijziging van de vooropgestelde teksten.
- Het College stelt dat er een resultaatsverbintenis van de overheid ontbreekt om aparte en aangepaste lokalen te voorzien voor de diensten slachtofferonthaal, zodat slachtoffers opgevangen, onthaald en bijgestaan kunnen worden. Dit advies werd niet gevolgd aangezien de doelstelling van het samenwerkingsakkoord het organiseren is van structurele samenwerking met het oog op de coördinatie van instanties voor slachtofferhulp tussen de diensten van de genoemde entiteiten en met de diensten voor slachtofferhulp die zij organiseren. Het voorzien van aangepaste lokalen zou verplichtingen scheppen met gevolgen voor de begroting van de overheid, en het gebrek aan budgettaire impact is altijd benadrukt doorheen het legistieke traject.

6. Het advies van de Raad van State

Op 7 juli 2023 werd advies gevraagd bij de Raad van State, met het verzoek advies uit te brengen binnen de dertig dagen. Met toepassing van artikel 84, §1, eerste lid, 2°, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, werd de adviestermijn met 45 dagen verlengd. De Raad van State verstrekte advies nr. 74.045/VR op 28 september 2023. De Raad van State stelt in haar advies dat de Franse en de Nederlandse tekst van het samenwerkingsakkoord op elkaar moeten worden afgestemd. Dit advies werd gevolgd.

II. TOELICHTING BIJ DE ARTIKELEN

Artikel 1

Dit artikel behoeft geen verdere toelichting.

Artikel 2

Dit artikel heeft de instemming met het samenwerkingsakkoord van 22 november 2023 tussen de Federale Staat, de Franse Gemeenschap, de Vlaamse Gemeenschap, de Franse Gemeenschapscommissie en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie inzake slachtofferzorg voor het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad tot doel.

Voor meer toelichting bij de inhoud van het akkoord, verwijzen we naar de artikelsgewijze bespreking in de memorie van toelichting bij het samenwerkingsakkoord (in bijlage).

De minister-president van de Vlaamse Regering,

Jan JAMBON

De Vlaamse minister van Welzijn, Volksgezondheid en gezin

Hilde CREVITS

De Vlaamse minister van Justitie en Handhaving, Omgeving, Energie en Toerisme,

Zuhal DEMIR

BIJLAGE
bij de memorie van toelichting van het ontwerp van decreet:

Memorie van toelichting bij het samenwerkingsakkoord

SAMENWERKINGSAKKOORD TUSSEN DE FEDERALE STAAT, DE FRANSE GEMEENSCHAP, DE VLAAMSE GEMEENSCHAP, DE FRANSE GEMEENSCHAPSCOMMISSIE EN DE GEMEENSCHAPPELIJKE GEMEENSCHAPSCOMMISSIE INZAKE SLACHTOFFERZORG VOOR HET TWEETALIGE GEBIED BRUSSEL-HOOFDSTAD

MEMORIE VAN TOELICHTING

Dames en heren,

ALGEMENE BESCHOUWINGEN

Sinds de jaren 80, heeft het Belgische slachtofferbeleid aanleiding gegeven tot initiatieven zowel door de Federale Overheid als door de Gemeenschappen en de Gewesten om aan de behoeften van slachtoffers te voldoen. Verschillende diensten hebben het levenslicht gezien in functie van de bevoegdheden van ieder machtsniveau (waaronder namelijk de bureaus voor slachtofferbejegening[1], de diensten slachtofferhulp en de diensten slachtofferonthaal) en een coördinatie is moeten ontstaan op het terrein.

Het slachtofferbeleid dat door de openbare machten ontworpen en uitgevoerd werd, heeft een **tweeledige doelstelling**:

- het voorkomen van secundaire victimisering die kan voortvloeien uit het gerechtelijk optreden, door alles in het werk te stellen opdat de behandeling van de zaak door politie, justitie of enige andere instantie geen tweede trauma veroorzaakt of het trauma veroorzaakt door het misdrijf niet verergert;
- het slachtoffer de mogelijkheid bieden zijn trauma te boven te komen en zo vlug mogelijk een nieuw evenwicht te vinden.

Met het bewerkstelligen van dit slachtofferbeleid in het achterhoofd, werden verscheidene normatieve akten genomen waaronder namelijk de wet van 1 augustus 1985 over de financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, de wet van 12 maart 1998 (wet Franchimont) die het Wetboek van Strafvordering wijzigde, het samenwerkingsakkoord van 7 april 1998 tussen de Federale Staat en de Vlaamse Gemeenschap inzake slachtofferzorg, de protocolakkoorden van 5 juni 2009 inzake slachtofferzorg, de wet van 17 mei 2006 betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf, de wet van 15 december 2013 houdende diverse bepalingen met het oog op de verbetering van de positie van het slachtoffer in het raam van de strafuitvoeringsmodaliteiten en de wet van 5 mei 2014 betreffende de internering.

Ministeriële omzendbrieven werden ook aangenomen (bijvoorbeeld, de omzendbrief GPI 58 inzake politionele slachtofferbejegening[2] en de omzendbrief COL 16/2012 betreffende het slachtofferonthaal

[1] Worden sindsdien "de diensten voor politionele slachtofferbejegening" genoemd.

[2] Omzendbrief GPI 58 van 4 mei 2007 betreffende politionele slachtofferbejegening in de geïntegreerde politie, gestructureerd op twee niveaus.

op parketten en rechtbanken[3]) en structuren bestemd voor het behartigen en het waarborgen van de tenuitvoerlegging van het beleid werden opgezet (waaronder, namelijk, de arrondissementele raden voor slachtofferbeleid en het Nationaal Forum voor slachtofferbeleid).

De fundamentele rechten van slachtoffers zijn ingeschreven in de Richtlijn 2012/29/EU van het Europees Parlement en van de Raad van 25 oktober 2012 tot vaststelling van minimumnormen voor de rechten, de ondersteuning en de bescherming van slachtoffers van strafbare feiten, en ter vervanging van Kaderbesluit 2001/220/JBZ van de Raad.

Andere Europese teksten die ernaar streefden het slachtofferbeleid te verstevigen, hebben ook het levenslicht gezien met als hoofdbekommernis de opvang van slachtoffers en hun plaats binnen de opgerichte stelsels, waaronder namelijk:

- de Richtlijn 2004/80/EG van de Raad van 29 april 2004 betreffende de schadeloosstelling van slachtoffers van misdrijven;
- de Richtlijn 2010/64/UE van het Europees Parlement en Raad van 20 oktober 2010 betreffende het recht op vertolking en vertaling in strafprocedures;
- de Richtlijn 2011/93/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 ter bestrijding van seksueel misbruik en seksuele uitbuiting van kinderen en kinderpornografie, en ter vervanging van Kaderbesluit 2004/68/JBZ van de Raad;
- het Verdrag van de Raad van Europa van 25 oktober 2007 inzake de bescherming van kinderen tegen seksuele uitbuiting en seksueel misbruik;
- het Verdrag van de Raad van Europa van 11 mei 2011 inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld;
- de Richtlijn 2017/541 van het Europees Parlement en de Raad van 15 maart 2017 inzake terrorismebestrijding en ter vervanging van Kaderbesluit 2002/475/JBZ van de Raad en tot wijziging van Besluit 2005/671/JBZ van de Raad.

Wat betreft de samenwerking tussen de verschillende sectoren, heeft enkel het Nederlandstalige deel van het land tot hiertoe een samenwerkingsakkoord inzake slachtofferzorg[4] aangenomen. Een dergelijk akkoord werd echter nooit gesloten voor het Franstalige deel van het land. Nochtans werd op 5 juni 2009 een protocolakkoord inzake slachtofferzorg afgesloten tussen de Federale Staat, de Vlaamse Gemeenschap, de Franse Gemeenschap, de Franse Gemeenschapscommissie en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie.

Ten gevolge van de zesde staatshervorming, die onder andere leidde tot een overdracht van de bevoegdheden van de justitiehuizen – waaronder het slachtofferonthaal – naar de Gemeenschappen en, voor het Franstalig landsgedeelte, tot een overdracht van de “aide aux justiciables” – waaronder slachtofferhulp – van de Cocof naar de Franse Gemeenschap, bleek het noodzakelijk de werkzaamheden voor een samenwerkingsakkoord voor het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad te hervatten. Het beoogde doel is tot een structurele samenwerking te komen tussen de verschillende machtsniveaus die belast worden met het slachtofferbeleid om de slachtoffers een perfect gecoördineerde en kwaliteitsvolle begeleiding te bezorgen.

De twee hoofddoelstellingen van dit samenwerkingsakkoord zijn een model van samenwerking, van oriëntatie en van verwijzing te voorzien tussen de verschillende diensten inzake slachtofferzorg en de officiële erkenning van de bestaande overlegstructuren binnen het tweetalige gebied Brussel-

[3] COL 16/2012 van 12 november 2012 - Gemeenschappelijke omzendbrief van de minister van justitie en van het College van procureurs-generaal bij de hoven van beroep betreffende het slachtofferonthaal op parketten en rechtbanken.
[4] Samenwerkingsakkoord van 7 april 1998 tussen de Staat en de Vlaamse Gemeenschap inzake slachtofferzorg. Dat akkoord werd goedgekeurd door een wet van 11 april 1999 en een decreet van 15 december 1998.

Hoofdstad. De betrokken overheden verbinden er zich daarenboven toe een blijvende aandacht te besteden aan de slachtofferproblematiek. Vertrekken vanuit een geest van samenwerking tussen de verschillende machtsniveaus zal, mits inachtneming van de bevoegdheden van elke actor, een samenhangend beleid in deze materie helpen te verzekeren.

Het samenwerkingsakkoord bevat zes hoofdstukken: de algemene bepalingen (art. 1 tot 2), de bevoegdheden en opdrachten van de verschillende akkoordsluitende partijen (art. 3 tot 7), hun verbintenissen (art. 8 tot 12), de overlegstructuren (art. 13 tot 14), de budgettaire gevolgen (art. 15) en de slotbepalingen (art. 16).

De Raad van State heeft op 9 april 2019 een advies uitgebracht over het voorontwerp van decreet van de Franse Gemeenschap "houdende instemming met het samenwerkingsakkoord van ... tussen de Federale Staat, de Vlaamse Gemeenschap, de Franse Gemeenschap, de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie en de Franse Gemeenschapscommissie inzake slachtofferzorg" (zie advies nr. 65.629/VR) en over het wetsontwerp "houdende instemming met het samenwerkingsakkoord tussen de Federale Staat, de Vlaamse Gemeenschap, de Franse Gemeenschap, de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie en de Franse Gemeenschapscommissie inzake slachtofferzorg" van 20 mei 2019 (zie advies nr. 65.799/1).

Het ontwerp van samenwerkingsakkoord is ook voorgelegd aan de Gegevensbeschermingsautoriteit, die geen opmerkingen heeft gemaakt, aangezien de artikelen die betrekking hebben op de verwerking van persoonsgegevens onder de bevoegdheid van het Controleorgaan op de politionele informatie vallen (zie advies nr. 74/2019 van 20 maart 2019). Het ontwerp van samenwerkingsakkoord werd daarom voorgelegd aan het Controleorgaan op de politionele informatie, dat op 14 maart 2019 zijn advies uitbracht (zie adviesreferentie DA190009).

Het College van procureurs-generaal heeft ook twee adviezen over het ontwerp van samenwerkingsakkoord uitgebracht (d.d. 5 maart 2019 en 2 juni 2020).

Sinds 2021 is het ontwerp van samenwerkingsovereenkomst gewijzigd om rekening te houden met de adviezen van bovengenoemde autoriteiten. Zij is op 15 maart 2023 ter kennis gebracht van het Overlegcomité. De Gegevensbeschermingsautoriteit heeft op 2 mei 2023 een standaardadvies uitgebracht (zie advies nr. 65/2023). Het College van procureurs-generaal heeft op 30 juni 2023 zijn advies uitgebracht (zie adviesnummer B.IV.0-B.0.0/191/2023/DP). De Raad van State heeft op 28 september 2023 advies uitgebracht (zie advies nr. 74.045/VR).

BESPREKING VAN DE ARTIKELEN

Artikel 1

In dit artikel worden de in het akkoord gebruikte begrippen omschreven. Met name de opdrachten van elke dienst die met slachtoffers werkt, worden nader bepaald om de bevoegdheden die eigen zijn aan elke dienst zo goed mogelijk te benaderen.

De definitie van slachtoffer is deze van het protocolakkoord inzake slachtofferzorg gesloten in 2009. Deze definitie bevat de notie van na(ast)bestaande en niet van familieleden zoals het geval is in de bovenvermelde Europese richtlijn 2012/29/EU.

In de Europese richtlijn wordt bepaald dat de familieleden van een persoon wiens overlijden een rechtstreeks gevolg is van een strafbaar feit en die een schade ondervinden wegens het overlijden van deze persoon, ook worden beschouwd als slachtoffers.

In het samenwerkingsakkoord beoogt de definitie van na(ast)bestaande ook de na(ast)bestaanden die een schade hebben ondervonden maar er wordt niet bepaald of deze schade gebonden is aan het overlijden van het slachtoffer. Deze definitie is dus ruimer op dat vlak dan deze van de Europese richtlijn, wat goed overeenstemt met de geest van de Europese richtlijn die in haar overweging nr. 11 bepaalt dat ze zich tevreden stelt met het volgende *"deze richtlijn stelt minimumvoorschriften vast" en dat "de lidstaten de in deze richtlijn opgenomen rechten mogen uitbreiden teneinde in een hoger niveau van bescherming te voorzien"*.

Bovendien beoogt de definitie van slachtoffer opgenomen in het samenwerkingsakkoord wel alle gevallen waar er een optreden is van de gerechtelijke overheid. De inbreuk moet niet noodzakelijkerwijs onmiddellijk vastgesteld worden. We denken met name aan de slachtoffers van ongevallen (bijvoorbeeld verkeersongevallen of arbeidsongevallen), van collectieve noodsituaties of van zelfdoding.

De notie van na(ast)bestaande wordt als volgt bepaald “de rechthebbende van het rechtstreekse slachtoffer of elke persoon die een bijzondere affectieve band heeft met dit slachtoffer”.
Onder “rechthebbende van het rechtstreekse slachtoffer” worden zijn wettelijke erfgenamen verstaan (echtgenoot/echtgenote, kinderen, vader en moeder, broers, zussen,…).

Onder “elke persoon die een bijzondere affectieve band heeft » wordt met name verstaan de partner als het gaat om een samenwonend paar of de personen die ten laste zijn van het slachtoffer, anders dan de kinderen, de persoon anders dan de vader of de moeder bij wie de minderjarige werkelijk verblijft. De notie van “affectieve band” wordt verkozen boven deze van “intieme relatie” die in de Europese richtlijn opgenomen wordt omdat ze ruimer is.

Artikel 2

De doelstelling van het samenwerkingsakkoord is de uitvoering van een structurele en goed georganiseerde samenwerking inzake slachtofferzorg, op het grondgebied van het **tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad**.

Een nauwe samenwerking tussen de Federale Staat, de Franse Gemeenschap, de Vlaamse Gemeenschap, de Franse Gemeenschapscommissie en de Gemeenschappelijke

Gemeenschapscommissie is noodzakelijk om te voorkomen dat de versnippering van de bevoegdheden een coherent beleid in de weg staat.

Deze structurele samenwerking wil komen tot een kwaliteitsvolle zorg- en dienstverlening aan slachtoffers om secundaire victimisering zo veel als mogelijk te beperken. Een kwalitatieve zorg- en dienstverlening aan slachtoffers vertrekt van een uniform, coherent en integraal aanbod aan slachtoffers waarbij continuïteit van zorg- en dienstverlening centraal staat. Belangrijk hierbij is slachtoffers zo snel mogelijk, maar steeds op maat van het slachtoffer, wegwijs te maken, goed te informeren over de verschillende diensten die hulp en ondersteuning kunnen bieden en op gepaste wijze door te verwijzen naar deze diensten. Een samenwerkingsakkoord moet bijvoorbeeld een naadloze overgang waarborgen van de slachtofferzorg die wordt verleend door de politiediensten naar de diensten die verantwoordelijk zijn voor de bijstand van slachtoffers tijdens de juridische procedure en voor de sociale hulp psychologische begeleiding van slachtoffers.

Deze structurele samenwerking doet uiteraard geen afbreuk aan de samenwerkingsverbanden die al bestaan of opgezet kunnen worden tussen de diensten slachtofferzorg die worden vermeld in het samenwerkingsakkoord en andere, soms meer gespecialiseerde diensten slachtofferzorg. We denken hierbij o.m. aan het Zorgcentrum na seksueel geweld dat 24u/24, 7d/7 gratis medische, forensische, psychologische en politionele zorg biedt aan slachtoffers van seksueel geweld.

Ten slotte werd, zoals hierboven vermeld, reeds in 1998 een samenwerkingsakkoord inzake slachtofferzorg gesloten tussen de Federale Staat en de Vlaamse Gemeenschap.[5] In dit verband dient te worden opgemerkt dat het Brusselse samenwerkingsakkoord een *lex specialis* is ten opzichte van het Vlaamse samenwerkingsakkoord en dus voorrang geniet. Het is op termijn wel de bedoeling om het Vlaamse samenwerkingsakkoord te actualiseren. Ook wanneer dit toekomstige Vlaamse samenwerkingsakkoord in werking treedt, zal het Brusselse samenwerkingsakkoord nog altijd voorrang hebben op het grondgebied van het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad. Bij tegenstrijdigheden tussen het Brusselse en toekomstige Vlaamse samenwerkingsakkoord zal in overleg gegaan worden om na te gaan welk samenwerkingsakkoord aangepast moet worden.

Artikel 3

In artikel 3 van het samenwerkingsakkoord wordt bondig verwezen naar de verschillende bevoegdheden en opdrachten van de Federale Staat waaronder de politionele slachtofferbejegening en het justitieel slachtofferbeleid.

Op het niveau van de politionele slachtofferbejegening

Slachtofferbejegening maakt integraal deel uit van de politietaken.

Artikel 46 van de wet van 5 augustus 1992 op het politieambt vormt de wettelijke grondslag voor het politioneel optreden inzake slachtofferzorg: "*De politiediensten brengen de personen die hulp of bijstand vragen in contact met gespecialiseerde diensten. Zij verlenen bijstand aan de slachtoffers van misdrijven, inzonderheid door hun de nodige informatie te verstrekken.*"

De politieambtenaar is vaak de eerste persoon die in contact komt met het slachtoffer en heeft dus de plicht hem passende opvang en emotionele steun te bieden.

[5] Zie Samenwerkingsakkoord van 7 april 1998 tussen de Federale Staat en de Vlaamse Gemeenschap inzake slachtofferzorg.

In artikel 123 van de wet van 7 december 1998 tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst gestructureerd op twee niveaus, is bepaald dat "*De politieambtenaren te allen tijde en in alle omstandigheden bijdragen tot de bescherming van hun medeburgers en tot de bijstand die deze laatsten mogen verwachten, alsook, wanneer de omstandigheden het vereisen, tot het doen naleven van de wet en tot het behoud van de openbare orde.*"

Artikel 3*bis* van de voorafgaande titel van het wetboek van strafvordering bepaalt ook dat "*Slachtoffers van misdrijven en hun verwanten dienen zorgvuldig en correct te worden bejegend, in het bijzonder door terbeschikkingstelling van de nodige informatie en, in voorkomend geval, het bewerkstelligen van contact met de gespecialiseerde diensten en met name de justitieassistenten."*

De omzendbrief GPI 58 betreffende politionele slachtofferbejegening in de geïntegreerde politie, gestructureerd op twee niveaus, organiseert de slachtofferzorg binnen de federatie politie en binnen de lokale politie.

Elke politiezone moet beschikken over een gespecialiseerde medewerker die tot het personeel van de politiediensten behoort teneinde de politieambtenaren te adviseren en bij te staan bij het vervullen van hun opdrachten (Koninklijk Besluit van 17 september 2001 tot vaststelling van de organisatie- en werkingsnormen van de lokale politie met het oog op het waarborgen van een minimale gelijkwaardige dienstverlening aan de bevolking).

Deze taak kan volledig worden toevertrouwd aan een politieambtenaar of aan een lid van het burgerpersoneel dat een geschikt diploma bezit. Een dergelijke persoon moet in elke zone te allen tijde kunnen worden teruggeroepen. In deze functie kan worden voorzien in samenwerking met andere zones.

De federale politie beschikt over maatschappelijke assistenten op het niveau van de gerechtelijke arrondissementen. Deze maatschappelijke assistenten behoren, op het niveau van de organisatie, tot de diensten van de Directeur-Coördinator. Ze werken ten dienste van de directies van de federale politie waarvan het personeel in rechtstreeks verband staat met de slachtoffers.

Subsidiair en voor zover de werklast het mogelijk maakt, kan de gespecialiseerde medewerker van de federale politie (maatschappelijke assistenten) ad hoc-steun verlenen aan de politiezones

De medewerkers belast met de politionele slachtofferbejegening binnen de lokale politiezones en de federale politie hebben als opdracht:

- het bewustmaken en de voortgezette opleiding van de leden van het korps;
- het verzamelen en verspreiden van informatie in verband met slachtofferzorg binnen het korps;
- het bijstaan van de slachtoffers in bepaalde omstandigheden, bijvoorbeeld in situaties van emotionele crisis of ernstig slachtofferschap (...);
- het doorverwijzen naar de bevoegde diensten van de slachtoffers die nood hebben aan psychosociale hulp;
- het instellen van contact en samenwerking met deze hulpinstanties;
- het deelnemen aan de overlegstructuren.[6]

Ten aanzien van de slachtoffers is de opdracht van de politieambtenaar toegespitst op vijf grote taken:

- onthaal;
- praktische bijstand;

[6] Zie de Ministeriële Omzendbrief PLP 10 van 9 oktober 2001 inzake de organisatie- en werkingsnormen van de lokale politie met het oog op het waarborgen van een minimale gelijkwaardige dienstverlening aan de bevolking.

- informatieverstrekking en doorverwijzing;
- opstellen van het proces-verbaal;
- hercontactname met het slachtoffer.

De psychosociale en therapeutische hulpverlening behoren niet tot de politieopdrachten.

Krachtens omzendbrief PLP 27 van 4 november 2002 betreffende de intensifiëring en bevordering van de interzonale samenwerking, kunnen akkoorden worden gesloten tussen verschillende aangrenzende zones teneinde te allen tijde bijstand en gepaste opvang te verschaffen.

Op het niveau van het justitieel slachtofferbeleid

Alle leden van de rechterlijke orde moeten de burgers waarmee zij contact hebben op correcte en zorgvuldige wijze bijstaan. Dat geldt in het bijzonder voor de slachtoffers van misdrijven en hun na(ast)bestaanden. Zij moeten hen basisinformatie verschaffen en hen, indien nodig, doorverwijzen naar gespecialiseerde diensten.

In maart 1998 (wet Franchimont) werd het algemeen recht op informatie en correcte behandeling van de slachtoffers formeel verwoord in artikel 3*bis* van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering. Dit vormt de wettelijke grondslag voor het justitieel slachtofferbeleid in België.

In het eerste lid van dit artikel 3*bis* is het volgende bepaald: *"Slachtoffers van misdrijven en hun verwanten dienen zorgvuldig en correct te worden bejegend, in het bijzonder door terbeschikkingstelling van de nodige informatie en, in voorkomend geval, het bewerkstelligen van contact met de gespecialiseerde diensten en met name met de justitieassistenten."*

Bij de wet van 17 mei 2006 betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam van de strafuitvoeringsmodaliteiten, wordt aan dit artikel toegevoegd: *"Slachtoffers ontvangen met name de nuttige informatie over de nadere regels voor de burgerlijke partijstelling en over de verklaring van benadeelde persoon."*

De justitieassistent slachtofferonthaal behoort tot het personeel van de "Administration générale des Maisons de justice" van de Franse Gemeenschap of van het Agentschap Justitie en Handhaving van de Vlaamse Gemeenschap. Nochtans oefent hij in de meeste gevallen zijn activiteiten uit in de lokalen van het parket van de Procureur des Konings of in het justitiepaleis. Zo kan hij in voortdurend contact blijven met de magistraten en het personeel van de parketten en rechtbanken, en een nauwe samenwerking en vertrouwensrelatie opbouwen en in stand houden.

De justitieassistent komt tussen op vraag van een magistraat, op basis van een schriftelijke vatting. Hij kan ook tussenkomen op vraag van de slachtoffers of van hun na(ast)bestaanden. In dit geval licht hij de magistraat die belast is met het strafdossier hierover in.

De Procureur-generaal staat in voor de uitwerking van een coherent en eenvormig slachtofferbeleid en wordt daarin bijgestaan door de "Administration générale des Maisons de justice" van de Franse Gemeenschap en het Agentschap Justitie en Handhaving van de Vlaamse Gemeenschap.

Het slachtofferonthaal op de parketten en rechtbanken werd bij omzendbrief COL 16/2012 betreffende het slachtofferonthaal op parketten en rechtbanken verder uitgewerkt. Zo is binnen elk parket van de procureur des konings en parket-generaal een verbindingsmagistraat aangewezen voor het slachtofferonthaal.

Artikel 4

De Franse Gemeenschap is bevoegd voor slachtofferonthaal, voor slachtofferhulp, voor de hulpverlening aan de jeugd en voor de teams “SOS Enfants”.

1° De bevoegdheid voor het slachtofferonthaal wordt uitgevoerd door de “Administration générale des Maisons de justice” via de justitieassistenten van de dienst slachtofferonthaal.

De justitieassistenten slachtofferonthaal hebben als opdracht:

- informatie verstrekken aan de slachtoffers van misdrijven en aan hun na(ast)bestaanden over de gerechtelijke procedure in het algemeen en over de rechten die de slachtoffers hebben in dit kader, alsook specifieke informatie over hun dossier en over de lopende procedure, met toestemming van het magistraat en dit, tijdens de hele procedure (van de neerlegging van de klacht tot de uitvoering van de straf of van de internering);
- de bijstand van slachtoffers en hun na(ast)bestaanden bij sommige stappen en de ondersteuning van slachtoffers op verschillende momenten tijdens de gerechtelijke procedure (zoals bijvoorbeeld bij de burgerlijke partijstelling, de wedersamenstelling, de inzage van het dossier, de zittingen voor de rechtbank en de teruggave van overtuigingstukken) en bij de verschillende stappen van de uitvoering van de straf of van de internering;
- de doorverwijzing naar de andere diensten in functie van hun behoeften en de moeilijkheden waarmee ze geconfronteerd worden (bij voorbeeld voor een eerste- of tweedelijns juridische bijstand of een psychologische en/of sociale begeleiding) en de samenwerking met de lokale diensten;
- het signaleren van de moeilijkheden waarmee de slachtoffers geconfronteerd worden in hun contacten met de gerechtelijke instanties en het sensibiliseren van de gerechtelijke actoren voor de specifieke behoeften en de rechten van de slachtoffers.
  De justitieassistenten zorgen ervoor dat de slachtoffers van misdrijven de nodige aandacht krijgen tijdens de gerechtelijke procedure en dat ze hun rechten kunnen laten gelden.

2° De bevoegdheid voor slachtofferhulp wordt uitgevoerd door de “Administration générale des Maisons de justice” via erkende partners (Decreet van 13 oktober 2016 betreffende de erkenning en de subsidiëring van partners die hulp verlenen aan rechtzoekenden).

De erkende partners hebben als opdracht om sociale hulp en psychologische begeleiding voor te stellen om de personen die geconfronteerd worden met de rechtstreekse en onrechtstreekse gevolgen van het misdrijf en van het slachtofferschap te ondersteunen.

De diensten slachtofferhulp richten zich tot natuurlijke of rechtspersonen en hun na(ast)bestaanden die een schade hebben ondervonden die rechtstreeks het gevolg is van een misdrijf of een als misdrijf omschreven feit.

In het kader van zijn opdracht van sociale hulp voert de dienst slachtofferhulp het volgende uit:

- het slachtoffer ondersteunen om het hoofd te bieden aan de gevolgen van een toestand die voortvloeit uit een misdrijf of uit feiten die een misdrijf kunnen uitmaken;
- het slachtoffer informeren, doorverwijzen en ondersteunen in zijn betrekkingen met de politie en de gerechtelijke instanties. De dienst kan bijvoorbeeld, het slachtoffer op zijn vraag begeleiden tijdens een klachtneerlegging bij een politiedienst of tijdens een zitting voor de rechtbank. Bovendien, kan hij over een erkenning beschikken, die wordt afgeleverd door de FOD Justitie om slachtoffers te begeleiden voor de strafuitvoeringsrechtbank of voor de commissie voor financiële hulp;
- het slachtoffer de toegang tot de gespecialiseerde instanties en organisaties te vergemakkelijken;

- het slachtoffer helpen bij zijn actieve re-integratie in de samenleving door, samen met het slachtoffer, zijn behoeften en hulpbronnen te evalueren en prioriteiten te bepalen opdat het slachtoffer een nieuw evenwichtig leven zou kunnen gaan leiden.

In het kader van zijn opdracht van psychologische hulpverlening moet de dienst slachtofferhulp:
- het slachtoffer ondersteunen om het hoofd te bieden aan de rechtstreekse en onrechtstreekse gevolgen van een misdrijf of aan specifieke problemen die verbonden zijn aan een specifieke situatie;
- het slachtoffer dat een schade heeft ondervonden een gespecialiseerde therapeutische ondersteuning op maat aanbieden, gericht op de rechtstreekse gevolgen van de traumatiserende gebeurtenis en op de verwerking van de shock.

De dienst voor slachtofferhulp SOS Viol organiseert en beheert ook een gratis telefoonlijn 0800/98100 en een chatdienst waartoe slachtoffers van seksueel geweld anoniem toegang hebben. De informatie over deze telefoonlijn en chatdienst moet worden verstrekt voor de in artikel 8 bedoelde lijst.

3° Sedert 1985, erkent en subsidieert de Franse Gemeenschap de teams SOS Enfants die herhaaldelijk bewijs hebben geleverd van hun knowhow en de kwaliteit van hun optreden (zie het decreet van 12 mei 2004 van de Franse Gemeenschap betreffende de hulpverlening aan mishandelde kinderen).

De dienst “SOS Enfants” van de “Office de la Naissance et de l'Enfance “ zorgt voor de follow-up van de teams “SOS Enfants” (post- en prenataal) die verspreid zijn over het grondgebied van de Franse Gemeenschap.

De teams “SOS Enfants” zijn multidisciplinaire diensten gespecialiseerd in het opsporen en aanpakken van situaties van kindermishandeling. Ze hebben tot doel passende hulp te bieden aan kinderen die slachtoffer zijn van of gevaar lopen op mishandeling. Ze kunnen ook de therapeutische opvang verzekeren van minderjarige daders van seksuele misdrijven.

Personen die geconfronteerd worden met een situatie van kindermishandeling kunnen contact opnemen met de teams “SOS Enfants” per telefoon, schriftelijk of bij de dienst tijdens hun permanentie. Er kan melding worden gemaakt zowel door een professional als door een privé-persoon (omgeving van het kind, buren, …). Een team “SOS Enfants” kan ook op eigen initiatief tussenkomen.
Er moet benadrukt worden dat de teams “SOS Enfants” zowel gerechtelijke als buitengerechtelijke situaties behandelen.

Bovendien heeft de Franse Gemeenschap de functie van algemeen afgevaardigde voor de rechten van het kind in het leven geroepen. Zijn algemene opdracht bestaat erin de rechten en belangen van de kinderen veilig te stellen door informatie over kinderrechten te verstrekken, de toepassing van de wetten na te gaan, voorstellen te doen en informatie, klachten of bemiddelingsaanvragen in ontvangst te nemen over schendingen van de rechten en de belangen van kinderen. De mogelijkheid van de algemeen afgevaardigde tot interpellatie en onderzoek stellen hem in staat rechtstreeks onderzoek te voeren.

Er bestaat in elke afdeling van het gerechtelijk arrondissement een adviseur “aide à la jeunesse”, de onafhankelijke opdrachtgever van de gemeenschap die belast is om een gespecialiseerde hulp te bieden aan jongeren die zich in moeilijkheden of gevaar bevinden door het instellen van een aangepast hulpprogramma (zie het decreet van 18 januari 2018 houdende het wetboek van preventie, hulpverlening aan de jeugd en jeugdbescherming). Een dienst “aide à la jeunesse” wordt ter beschikking gesteld van de adviseur om hem bij te staan in de uitoefening van zijn bevoegdheden.

De personen die geconfronteerd worden met een situatie van minderjarigen in gevaar of in moeilijkheden kunnen contact opnemen met deze dienst per telefoon, schriftelijk of bij de dienst tijdens hun permanentie.

De dienst “SOS Enfants” organiseert en beheert de chatdienst "Maintenant j'en parle" waartoe jongeren die te maken hebben met seksueel misbruik anoniem en gratis toegang hebben. De informatie over deze chatdienst moet worden verstrekt voor de in artikel 8 bedoelde lijst.

Artikel 5

De Vlaamse Gemeenschap is bevoegd voor slachtofferonthaal, de sociale hulp en de psychologische begeleiding aan slachtoffers en de hulp aan slachtoffers van kindermishandeling en hun omgeving.
1° De bevoegdheid voor het slachtofferonthaal wordt uitgevoerd door de afdeling Justitiehuizen van het Agentschap Justitie en Handhaving via de justitieassistenten van de dienst slachtofferonthaal.

De justitieassistenten slachtofferonthaal hebben als opdracht:

- informatie verstrekken aan de slachtoffers van misdrijven en aan hun na(ast)bestaanden over de gerechtelijke procedure in het algemeen en over de rechten die de slachtoffers hebben in dit kader, alsook specifieke informatie over hun dossier en over de lopende procedure, met toestemming van het magistraat en dit, tijdens de hele procedure (van de neerlegging van de klacht tot de uitvoering van de straf of van de internering);
- de bijstand van slachtoffers en hun na(ast)bestaanden bij sommige stappen en de ondersteuning van slachtoffers op verschillende momenten tijdens de gerechtelijke procedure (zoals bijvoorbeeld bij de burgerlijke partijstelling, de wedersamenstelling, de inzage van het dossier, de zittingen voor de rechtbank en de teruggave van overtuigingstukken) en bij de verschillende stappen van de uitvoering van de straf of van de internering;
- de doorverwijzing naar de andere diensten in functie van hun behoeften en de moeilijkheden waarmee ze geconfronteerd worden (bij voorbeeld voor een eerste- of tweedelijns juridische bijstand of een psychosociale begeleiding) en de samenwerking met de lokale diensten;
- het signaleren van de moeilijkheden waarmee de slachtoffers geconfronteerd worden in hun contacten met de gerechtelijke instanties en het sensibiliseren van de gerechtelijke actoren voor de specifieke behoeften en de rechten van de slachtoffers.
  De justitieassistenten zorgen ervoor dat de slachtoffers van misdrijven de nodige aandacht krijgen tijdens de gerechtelijke procedure en dat ze hun rechten kunnen laten gelden.

2° De opdracht slachtofferhulp wordt toegekend aan het Centrum voor Algemeen Welzijnswerk (CAW). De CAW richten zich met hun aanbod slachtofferhulp tot slachtoffers van misdrijven, ongevallen en collectieve noodsituaties, alsook hun naasten, nabestaanden en de getuigen van deze feiten. Zij bieden deze hulp ook aan nabestaanden van zelfdoding.

In het kader van haar opdracht slachtofferhulp voert het CAW volgende opdrachten uit:

- Het bieden van een laagdrempelig onthaalaanbod voor alle slachtoffers en dit via een proactieve benadering.
- Het bieden van een laagdrempelig onthaalaanbod voor alle betrokkenen bij een verkeersongeval.
- Het bieden van psychosociale begeleiding met het oog op het beperken van de opgelopen schade ten gevolge van het slachtofferschap en het herstellen van het vertrouwen in de medemens en de samenleving.
- Het bieden van psychosociale begeleiding aan slachtoffers en plegers van intrafamiliaal geweld en misbruik om de geweldspiraal te doorbreken zodat geweld stopt en in de toekomst wordt voorkomen.

- Het bieden van een kwaliteitsvol aanbod van psychosociale begeleiding aan betrokkenen bij een verkeersongeval om deze personen te helpen bij de verwerking van deze traumatische gebeurtenis en bij hun dagelijks functioneren.

Het aanbod omvat:
- een duidelijk aanspreekpunt voor slachtoffers voor alle vragen en hulp rond slachtofferschap
- informatie en advies aangepast aan de noden van het slachtoffer en dit rond verschillende aspecten van het slachtofferschap (sociaal, justitieel, verzekeringstechnisch,…)
- administratieve en praktische hulp
- emotionele ondersteuning en begeleiding
- doorverwijzing waar gewenst
- de begeleiding van slachtoffers voor de strafuitvoeringsrechtbank of voor de commissie voor financiële hulp, indien de dienst slachtofferhulp hiertoe over een erkenning beschikt die wordt afgeleverd door de FOD Justitie.

3° de bevoegde diensten van het Agentschap Opgroeien verzekeren de toegang tot gespecialiseerde hulp aan kinderen in moeilijkheden evenals aan personen die moeilijkheden ondervinden bij de naleving van hun ouderplichten en aan elk kind waarvan de gezondheid, veiligheid of opvoedingsvoorwaarden worden bedreigd door zijn gedrag, dat van zijn gezin of van zijn leefgenoten.

4° het Agentschap Opgroeien en het vertrouwenscentrum kindermishandeling (VK).

Het Agentschap Opgroeien (ondersteuningscentra jeugdzorg) en de VK zijn gemandateerde voorzieningen, die in geval van intrafamiliaal geweld de mogelijkheid hebben om een maatschappelijk onderzoek in te stellen, en desgevallend dossiers door te verwijzen naar het parket of de jeugdrechtbank.

De kernopdracht van het VK situeert zich op situaties van intrafamiliaal geweld en kindermishandeling. Het openbaar ministerie geeft dergelijke situaties ook structureel door ter kennisgeving aan het VK of Ondersteuningscentrum Jeugdzorg in het kader van maatschappelijke noodzaak zoals geregeld in het decreet van 12 juli 2013 betreffende de Integrale Jeugdhulp.

In situaties van extrafamiliaal geweld kunnen de VK waar nodig hun expertise rond kindermishandeling mee inzetten om de hulp aan slachtoffers en hun omgeving te realiseren. Met name in die situaties waarbij één of meerdere personen uit de omgeving de minderjarige tot slachtoffer hebben gemaakt of onvoldoende beschermend hebben opgetreden, kan het VK een toegevoegde hulpverlenende waarde hebben voor het slachtoffer en de omgeving. De focus ligt hierbij dan vooral op het voorkomen van herhaling van het geweld en het nastreven van individueel en relationeel herstel.

De hulplijn 1712 wordt opgenomen in een samenwerking tussen de Centra voor Algemeen Welzijnswerk en de VK. 1712 heeft als opdracht een luisterend oor, informatie, advies en eventueel doorverwijzing te bieden aan elke burger die een vraag heeft rond geweld, misbruik en kindermishandeling. De informatie over deze hulplijn moet worden verstrekt voor de in artikel 8 bedoelde lijst.

Artikel 6

De Franse Gemeenschapscommissie is bevoegd voor de erkenning van de diensten voor geestelijke gezondheidszorg en de opvanghuizen.

De diensten voor geestelijke gezondheidszorg bieden een ambulante structuur die, via een multidisciplinaire aanpak en in samenwerking met andere diensten of personen die zich met

geestelijke gezondheid bezighouden, zorgt voor de opvang, diagnose en psychiatrische, psychologische en psychosociale behandeling van personen.

De opvanghuizen bieden informatie, ondersteuning en een onderdak aan meerderjarige slachtoffers van geweld.

Artikel 7

De Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie is bevoegd de persoonsgebonden materies, in het kader van de bijstand aan personen en het gezondheidsbeleid, die zich richten ofwel tot personen ofwel tot openbare of private instellingen die niet exclusief tot één gemeenschap behoren.

Via de diensten die ze erkent of subsidieert, kan de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie de slachtoffers beroep doen op:

- een opvang, een analyse van hun situatie en een doorverwijzing naar de bevoegde diensten slachtofferzorg;
- een psychosociale begeleiding om het hoofd te bieden aan de gevolgen van een misdrijf of van feiten die een misdrijf kunnen uitmaken alsook om hun autonomie terug te vinden en om zich terug in de maatschappij te integreren;
- een onderdak, beperkt in de tijd;
- een psychiatrische, psychotherapeutische en psychosociale diagnose en behandeling om het hoofd te bieden aan psychische problemen die gelinkt zijn aan de rechtstreekse of onrechtstreekse gevolgen van een misdrijf of van feiten die een misdrijf kunnen uitmaken.

Artikel 8

Dit artikel voorziet dat de contactpersonen van elke bevoegde autoriteit informatie over chatdiensten en hulplijnen die gespecialiseerd zijn in het verlenen van hulp aan iedereen die te maken heeft met fysiek, psychisch of seksueel geweld of met misbruik en mishandeling van kinderen, in een lijst verzamelen en doorgeven aan alle in dit akkoord opgenomen diensten die slachtoffers helpen, informeren en doorverwijzen. Dit omvat de gespecialiseerde en gratis diensten van "SOS Viol", "Maintenant j'en parle" of 1712.

Artikel 9

De Federale Staat verbindt zich ertoe de nodige maatregelen te nemen om de belangen van het slachtoffer te behartigen overeenkomstig artikel 46 van de wet van 5 augustus 1992 op het politieambt. Artikel 9 bepaalt de concrete maatregelen waartoe de Federale Staat zich verbindt om dit te doen.

Met betrekking tot artikel 9, lid 1, punt 4, waar de Raad van State zich vragen stelde over de betekenis van de woorden "zoveel mogelijk", moet er worden opgemerkt dat dit een uitnodiging is om rekening te houden met eventuele taalkundige bijzonderheden die zich kunnen stellen, zonder dit echter als een resultaatsverbintenis te beschouwen. De Raad van State benadrukte in dit verband dat de federale overheid in elk geval de wetgeving op het gebruik van de talen moet respecteren.

Bovendien verbindt de Staat zich ertoe te zorgen voor een passende en voortgezette opleiding inzake slachtofferzorg. Hier kan worden verwezen naar het ministerieel besluit van 24 oktober 2002 houdende het algemeen studiereglement betreffende de basisopleidingen van de personeelsleden van het operationeel kader van de politiediensten, met het programma van de basisopleidingen, alsook naar het koninklijk besluit van 20 november 2001 betreffende de basisopleidingen van de personeelsleden van het operationeel kader van de politiediensten en houdende diverse

overgangsbepalingen. In elke basisopleiding is voor elk politieniveau voorzien in een module "slachtofferbejegening". Het is wenselijk dat deze opleidingen in hun programma de deelname integreren van vertegenwoordigers van de verschillende sectoren slachtofferzorg om de wederzijdse kennis van de betrokken diensten en actoren te verbeteren en de samenwerking te versterken.

De omzendbrief GPI 58 betreffende politionele slachtofferbejegening in de geïntegreerde politie, gestructureerd op twee niveaus, bepaalt dat de lokale politiekorpsen en de eenheden van de federale politie de beroepsbekwaamheden van het personeel moeten aanmoedigen via sensibilisering en (interne) opleiding. Bovendien bepaalt deze omzendbrief dat de federale diensten politionele slachtofferbejegening en de lokale diensten politionele slachtofferbejegening belast worden met de bewustmaking en de voortzette opleiding van de personeelsleden op het gebied van de politionele slachtofferbejegening.

Voortgezette opleidingen betreffende de slachtofferzorg worden dus aan de leden van de politiediensten gedurende hun volledige loopbaan aangeboden.

Om op politiek vlak een permanente dialoog en samenwerking met de andere instanties inzake slachtofferzorg te bevorderen, is binnen de Federale politie en op niveau van de Vaste commissie van de lokale politie een contactpersoon voorzien. Voor wat de federale politie betreft, valt deze opdracht onder de bevoegdheid van de Algemene Directie bestuurlijke politie (zie artikel 8, 1°, e), van het koninklijk besluit van 14 november 2006 betreffende de organisatie en de bevoegdheden van de federale politie zoals gewijzigd door het koninklijk besluit van 23 augustus 2014).

Artikel 10

De Federale Staat verbindt zich ertoe de nodige maatregelen te nemen die beogen het slachtoffer te erkennen als partij in de procedure.

Algemene informatie over de positie van het slachtoffer in de strafprocedure moeten worden verschaft door elke medewerker van de rechterlijke orde die in contact treedt met de slachtoffers.

De Federale Staat zorgt daarenboven voor het optimaliseren van de middelen waardoor het slachtoffer vergoed kan worden. Het betreft in het bijzonder de burgerlijke partijstelling, de bemiddeling en verwijzing naar de Commissie voor financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan occasionele redders.

Er dient op duurzame wijze aandacht geschonken te worden aan een slachtoffergerichte opleiding voor alle leden van de rechterlijke orde. Het Instituut voor gerechtelijke opleiding speelt een belangrijke rol bij de opleiding van de magistraten en gerechtelijke stagiairs. Sedert 1997 is voorzien in een specifieke opleiding betreffende "de plaats van het slachtoffer in de strafprocedure". Het Instituut voor gerechtelijke opleiding zorgt ook voor meer specifieke opleidingen, zoals inzake partnergeweld. Het is wenselijk dat deze opleidingen in hun programma de deelname integreren van vertegenwoordigers van de verschillende sectoren slachtofferzorg om de wederzijdse kennis van de betrokken diensten en actoren te verbeteren en de samenwerking te versterken.

Het samenwerkingsakkoord benadrukt de noodzaak om via het College van procureurs-generaal een uniform gerechtelijk slachtofferbeleid uit te voeren. Dit beleid binnen de magistratuur vormt een uitdrukkelijke opdracht van de procureur-generaal te Brussel (zie het koninklijk besluit van 9 december 2015 betreffende de specifieke opdrachten van de leden van het College van procureurs-generaal).

Het voorzien van een contactpersoon binnen de administratie van FOD Justitie leidt tot een permanente dialoog en samenwerking met de andere instanties.

Artikel 11

In dit artikel verbinden de Franse Gemeenschap, de Vlaamse Gemeenschap, de Franse Gemeenschapscommissie en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie er zich toe de contactpersonen die binnen elke instelling aangewezen zijn in het kader van dit samenwerkingsakkoord te informeren over de contactgegevens van de diensten waarvoor ze bevoegd zijn. Deze informatie is onontbeerlijk voor de diensten die in contact zijn met de slachtoffers en hun na(ast)bestaanden om hen naar de bedoelde diensten te kunnen doorverwijzen.

De Franse Gemeenschap en de Vlaamse Gemeenschap verbinden er zich ook toe ervoor te zorgen dat een aangepaste en voortgezette opleiding inzake slachtofferzorg georganiseerd wordt voor de medewerkers van de diensten slachtofferonthaal, de diensten slachtofferhulp, de teams "SOS Enfants", de diensten "aide à la jeunesse" en de vertrouwenscentra kindermishandeling. Het is wenselijk dat deze opleidingen in hun programma de deelname integreren van vertegenwoordigers van de verschillende sectoren slachtofferzorg om de wederzijdse kennis van de betrokken diensten en actoren te verbeteren en de samenwerking te versterken.
Door een contactpersoon aan te wijzen binnen hun administratie zorgen de Franse Gemeenschap, de Vlaamse Gemeenschap, de Franse Gemeenschapscommissie en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie voor een permanente dialoog en samenwerking met de andere federale en gefedereerde instanties.

Artikel 12

Dit artikel preciseert de verbintenissen van elke partij wat betreft de samenwerking tussen de diensten en de actoren en de verwijzing, de oriëntatie naar deze verschillende diensten.

Het samenwerkingsmodel tussen de diensten en het doorverwijsmodel vormen één van de essentiële punten van het samenwerkingsakkoord.

De politiediensten moeten slachtoffers systematisch informeren over het bestaan en de opdrachten van de diensten politionele slachtofferbejegening, de diensten slachtofferonthaal en de diensten slachtofferhulp via een schriftelijk ad hoc document, m.n. het attest van klachtneerlegging. De modellen van attesten van klachtneerlegging gaan als bijlage bij de Omzendbrief COL 5/2009 die richtlijnen bevat over de attesten van klachtneerlegging en de registratie van de verklaringen van benadeelde persoon[7]. Deze omzendbrief voorziet eveneens de overhandigingsmodaliteiten van deze attesten aan de slachtoffers.

Slachtoffers zijn niet altijd hulpvragers en sommige politieambtenaren zijn niet op de hoogte van de complexe werking van alle bestaande sociale diensten.

De doorverwijzing door de politieambtenaar of de dienst politionele slachtofferbejegening van een slachtoffer naar een dienst slachtofferhulp of naar een andere dienst in functie van de noden die het slachtoffer uit, kan op verschillende manieren gebeuren.

Indien het slachtoffer gecontacteerd wil worden door een dienst slachtofferhulp, stelt de politiedienst, indien mogelijk via een lid van de dienst politionele slachtofferbejegening, voor om een formulier in te vullen (waarvan een model als bijlage gaat bij het samenwerkingsakkoord) en maakt dit over aan een dienst slachtofferhulp. Het beroepsgeheim en het geheim van het onderzoek moeten hierbij uiteraard

[7] COL 5/2009 herziene versie van 24 juni 2021 - Omzendbrief van het College van procureurs-generaal bij de hoven van beroep betreffende richtlijnen m.b.t. de attesten van klachtneerlegging en de registratie van de verklaringen van benadeelde persoon.

verzekerd worden. Enkel de informatie die nodig is om het slachtoffer te contacteren, moet worden overgemaakt.

Indien dit nodig blijkt, brengt de politieambtenaar de slachtoffers, zoals vrouwen en kinderen die slachtoffer werden van zware gewelddaden, in contact met een opvanghuis.

Indien een minderjarige slachtoffer is van mishandeling of seksueel geweld verwijst de politieambtenaar hem door naar de adviseur "aide à la jeunesse" of naar een team "SOS Enfants" (voor de Franse Gemeenschap).

Indien een minderjarige slachtoffer werd van kindermishandeling verwijst de politieambtenaar hem door naar het vertrouwenscentrum kindermishandeling (voor de Vlaamse Gemeenschap).

De politiediensten verwijzen de slachtoffers die bijstand willen in het kader van een gerechtelijke procedure naar een dienst slachtofferonthaal.

Indien het slachtoffer, op het moment van de vaststelling van de feiten of de klacht, niet wil doorverwezen worden, ongeacht of het via het doorverwijsformulier of via een telefonisch contact in dringende gevallen is, naar een dienst slachtofferhulp (of een andere dienst indien nodig), is het belangrijk dat de politieambtenaar de tijd neemt om de opdrachten uiteen te zetten van de diensten politionele slachtofferbejegening, de diensten slachtofferonthaal en de diensten slachtofferhulp via het attest van klachtneerlegging.

De politieambtenaar vermeldt in het proces-verbaal of op een andere schriftelijke informatiedrager van de politie (bv. als voor de interventie alleen een interventiefiche moet worden opgesteld en geen proces-verbaal) dat het aanbod tot verwijzing werd gedaan zonder echter de beslissing van het slachtoffer te vermelden.

In zijn advies van 14 maart 2019 heeft het Controleorgaan op de politionele informatie vastgesteld dat er niet in alle gevallen een proces-verbaal wordt opgesteld. Sommige feiten worden behandeld met een vereenvoudigd proces-verbaal of met een eenvoudige interventiefiche. Het Controleorgaan op de politionele informatie achtte het daarom nuttig dat ook het dienstaanbod hierop wordt vermeld. Artikel 10, § 2, 2°, is in die zin gewijzigd.
Voorts pleitte het Controleorgaan op de politionele informatie er ook voor om de beslissing van het slachtoffer om al dan niet op het aanbod in te gaan, in het document te vermelden. Dit advies werd niet opgevolgd, omdat uit ervaring blijkt dat sommige slachtoffers het aanbod tot doorverwijzing aanvankelijk weigeren en later op hun aanvankelijke beslissing terugkomen om uiteindelijk de doorverwijzing naar ad hoc-diensten aanvaarden.
Evenzo werd aan sommige slachtoffers de vergoeding van de kosten van hun psychologische zorg geweigerd omdat zij de doorverwijzingsvoorstellen hadden geweigerd.

De parketmagistraat belast met het dossier van het slachtoffer of de onderzoeksrechter kan de dienst slachtofferonthaal vatten zodat deze dienst een aanbod kan doen aan het slachtoffer. De vattingsmodaliteiten van de dienst slachtofferonthaal worden nader omschreven in de omzendbrief COL 16/2012 betreffende het slachtofferonthaal op parketten en rechtbanken. In sommige situaties, hoofdzakelijk in geval van overlijden van het slachtoffer, is een systematische vatting van de dienst slachtofferonthaal voorzien; in de andere situaties beoordeelt de magistraat of de dienst slachtofferonthaal moet gevat worden.

De slachtoffers die rechtstreeks in contact treden met de magistraten moeten ook ingelicht worden of in contact gesteld worden met een gepaste dienst voor slachtofferzorg wanneer hun specifieke situatie, hun behoeften of hun verwachtingen het vereisen.

De Franse Gemeenschap en de Vlaamse Gemeenschap zorgen ervoor dat de slachtoffers die doorverwezen worden door de politiediensten gecontacteerd worden door de dienst slachtofferhulp. De hulpverlening moet actief en binnen een redelijke termijn aangeboden worden, d.w.z. enkele dagen na de vaststelling van de feiten.

De personen die de slachtoffers doorverwezen hebben, worden ingelicht van de goede ontvangst van het doorverwijsformulier en van de contactname door de dienst slachtofferhulp met de betrokken slachtoffers. In dit geval is het ook noodzakelijk het beroepsgeheim in acht te nemen. Het gaat er dus voor de maatschappelijke werkers en de politiedienst om enkel de nodige informatie uit te wisselen om de nodige feedback mogelijk te maken.

Deze verwijzingsprocedure was al ontwikkeld in de omzendbrief GPI 58 inzake politionele slachtofferbejegening. Het is, nochtans, essentieel deze doorverwijzingsprocedure op te nemen en goed te keuren in het samenwerkingsakkoord met als doel de systematische inachtneming van deze maatregel door de politiediensten.

De Franse Gemeenschap en de Vlaamse Gemeenschap verbinden zich er tenslotte toe dat de diensten slachtofferhulp de slachtoffers die bijstand nodig hebben in het kader van de gerechtelijke procedure naar de diensten slachtofferonthaal zullen doorverwijzen en dat de diensten slachtofferonthaal de slachtoffers die psychosociale steun nodig hebben zullen doorverwijzen naar de diensten slachtofferhulp.

Indien nodig, verwijzen deze diensten de slachtoffers naar andere personen of diensten door in functie van de vragen en de behoeften geformuleerd door de slachtoffers. Deze doorverwijzing kan bijvoorbeeld gebeuren naar de juridische eerstelijns- en tweedelijnsbijstand, de teams “SOS Enfants”, de opvanghuizen of elke andere gespecialiseerde dienst.

Artikel 13

Het arrondissementeel slachtofferbeleid wordt behandeld in de arrondissementele raad voor het slachtofferbeleid. Deze raad verenigt de plaatselijke actoren die betrokken zijn bij slachtoffers van misdrijven.

Deze arrondissementele raden worden reeds vermeld in de omzendbrief GPI 58 inzake politionele slachtofferbejegening en in de omzendbrief COL 16/2012 betreffende het slachtofferonthaal op parketten en rechtbanken. Dit samenwerkingsakkoord verschaft hen een meer officieel statuut voor het Franstalig landsgedeelte.

De arrondissementele raad speelt een belangrijke rol bij de uitwisseling en doorstroming van informatie op regionaal niveau.

De arrondissementele raad moet met name zorgen voor de concretisering en implementatie van de bepalingen van dit samenwerkingsakkoord. Dit omvat de mogelijkheid om verbeteringen te verwezenlijken of deze ten minste voor te stellen aan de bevoegde instanties. Daartoe kunnen samenwerkingsprotocollen worden gesloten, onder andere inzake de verwijzing van slachtoffers van de politionele diensten naar de hulpdiensten.

De samenstelling van de arrondissementele raad waarborgt dat de instanties die betrokken zijn bij het slachtofferbeleid vertegenwoordigd worden in de arrondissementele raad. Deze minimale samenstelling kan op de uitnodiging van de voorzitter worden aangevuld naargelang de inhoud van de vergaderingen. De arrondissementele raad wordt voorgezeten door de procureur des Konings of de

verbindingsmagistraat belast met het slachtofferonthaal binnen het gerechtelijke arrondissement of de afdeling van het gerechtelijke arrondissement.

De Raad van State wijst erop dat, aangezien artikel 150, lid 4 van het Gerechtelijk Wetboek bepaalt dat er twee procureurs des Konings zijn in het gerechtelijk arrondissement Brussel, in de memorie van toelichting minstens zou moeten worden verduidelijkt hoe zal worden bepaald welke procureur des Konings in de betrokken arrondissementele raad zetelt.

Het College van procureurs-generaal reageert op deze opmerking in zijn advies van 2 juni 2020. Het stelt dat het voor het gerechtelijk arrondissement Brussel, gelet op de centrale rol van de procureur des konings, aangewezen lijkt dat elke procureur des konings, die van Brussel en die van Halle-Vilvoorde, een arrondissementele raad bijeenroept met de actoren die actief zijn op het grondgebied dat onder zijn bevoegdheid valt. Dit standpunt is des te meer gerechtvaardigd omdat het samenwerkingsakkoord betreffende het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstadniet van toepassing is op het administratief grondgebied van Halle-Vilvoorde. Het is dus het samenwerkingsakkoord van 7 april 1998 tussen de Staat en de Vlaamse Gemeenschap inzake slachtofferzorg dat van toepassing op dit grondgebied.

Er kunnen uiteraard gezamenlijke vergaderingen worden georganiseerd wanneer thema's worden besproken die voor beide parketten van belang zijn.

Het College is van mening dat deze verduidelijkingen niet vereisen dat artikel 12 van het huidig samenwerkingsakkoord wordt aangevuld. Het lijkt moeilijk om de voorgestelde oplossingen voor specifieke gevallen in een wetstekst te gieten. Het College stelt een flexibelere methode voor die erin bestaat de COL 16/2012 betreffende het slachtofferonthaal op parketten en rechtbanken aan te passen, waarin punt 7.2. is gewijd aan de arrondissementele raad.

Artikel 14

De samenwerking tussen professionals uit de verschillende gerechtelijke, politionele en sociale diensten vereist de instelling van één of meer welzijnsteams slachtofferzorg binnen de gerechtelijke arrondissementen. Dit hangt af van de grootte van het gebied en van het beschikbare personeel. Het welzijnsteam slachtofferzorg moet op gedetailleerde wijze gestalte geven aan de samenwerking op het veld zodat de dossiers waarbij verschillende diensten en personen tegelijk betrokken zijn zo doeltreffend mogelijk worden behandeld.

Het overleg binnen de welzijnsteams betreft onder andere de concretisering van de verwijsprocedure, het signaleren van knelpunten, de kennisgeving en voorbereiding van de vergaderingen van de arrondissementele raad.

Dergelijke welzijnsteams zijn nu al actief in het gerechtelijk arrondissement Brussel. Zij vormen informele ontmoetingsplaatsen en bestaan uit praktijkwerkers. Dit samenwerkingsakkoord verleent ze een formele erkenning.

Artikel 15

Dit artikel regelt de budgettaire gevolgen die ten laste vallen van alle partijen op grond van de bevoegdheidsverdeling.

Artikel 16

Het samenwerkingsakkoord treedt in werking op het moment van inwerkingtreding van de laatste wetgevingshandeling tot instemming. Het wordt gesloten voor onbepaalde duur. Elke bevoegde overheid kan het akkoord opzeggen mits een opzegtermijn van 3 maanden.

Het akkoord bepaalt dat de partijen bij het akkoord twee jaar na de inwerkingtreding en telkens als de partijen dat nodig achten een evaluatie van de toepassing van dit akkoord zullen uitvoeren. In aansluiting op de adviezen van de Raad van State wordt bepaald dat over deze evaluatie een verslag moet worden opgesteld dat aan de bevoegde overheden moet worden toegezonden. De administraties van de partijen bij het akkoord wijzen de personen aan die bevoegd zijn om deze evaluatie op te stellen.

VOORONTWERP VAN DECREET
van 3 maart 2023

Vlaamse Regering

Ontwerp van decreet tot instemming met het Samenwerkingsakkoord tussen de Federale Staat, de Franse Gemeenschap, de Vlaamse Gemeenschap, de Franse Gemeenschapscommissie en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie inzake slachtofferzorg voor het tweetalig Brussels Hoofdstedelijk Gewest

Op voorstel van de Vlaamse minister van Justitie en Handhaving, Omgeving, Energie en Toerisme;

Na beraadslaging,

DE VLAAMSE REGERING BESLUIT:

De Vlaamse minister van Justitie en Handhaving, Omgeving, Energie en Toerisme is ermee belast, in naam van de Vlaamse Regering, bij het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt:

Artikel 1. Dit decreet regelt een gemeenschapsaangelegenheid.

Art. 2. De instemming wordt verleend met het samenwerkingsakkoord tussen de Federale Staat, de Franse Gemeenschap, de Vlaamse Gemeenschap, de Franse Gemeenschapscommissie en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie inzake slachtofferzorg voor het tweetalig Brussels Hoofdstedelijk Gewest.

Brussel,

De minister-president van de Vlaamse Regering,

Jan JAMBON

De Vlaamse minister van Welzijn, Volksgezondheid en gezin

Hilde CREVITS

De Vlaamse minister van Justitie en Handhaving, Omgeving, Energie en Toerisme,

Zuhal DEMIR

ADVIES VAN HET OVERLEGCOMITÉ

FEDERALE OVERHEIDSDIENST
KANSELARIJ VAN DE EERSTE MINISTER
OVERLEGCOMITÉ

OVERLEGCOMITÉ
15/03/2023
NOTIFICATIE PUNT 21

BETREFT:	**FRANSE GEMEENSCHAPSREGERING** Ontwerp van samenwerkingsakkoord tussen de Federale Staat, de Franse Gemeenschap, de Vlaamse Gemeenschap, de Franse Gemeenschapscommissie en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie inzake slachtofferzorg voor het tweetalig Brusselse Hoofdstedelijke Gewest. 2019C82030.003
NOTIFICATIE	Het voorstel, vervat in punt 3 van de nota van 13 maart 2023, wordt goedgekeurd.

De Secretaris van het Comité,

P. MOORS

WETSTRAAT 16 - 1000 BRUSSEL - WWW.KANSELARIJ.BELGIUM.BE

ADVIES VAN DE VLAAMSE TOEZICHTCOMMISSIE
VOOR DE VERWERKING VAN PERSOONSGEGEVENS

Vlaamse overheid

Vlaamse Toezichtcommissie voor de verwerking van persoonsgegevens

Advies wetgeving VTC nr. 2023/027 van 21 maart 2023

over

tekst	Ontwerp van decreet
van	van de Vlaamse Regering
titel	tot instemming met het Samenwerkingsakkoord tussen de Federale Staat, de Franse Gemeenschap, de Vlaamse Gemeenschap, de Franse Gemeenschapscommissie en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie inzake slachtofferzorg voor het tweetalig Brussels Hoofdstedelijk Gewest
roepnaam	(instemmingsdecreet slachtofferzorg)
datum	zoals principieel goedgekeurd op 3 maart 2023

De Vlaamse Toezichtcommissie (hierna "de VTC");

Gelet op het decreet van 18 juli 2008 betreffende het elektronische bestuurlijke gegevensverkeer (hierna: “het e-govdecreet”), inzonderheid artikel 10/4, §1;

Gelet op de Verordening (EU) 2016/679 van het Europees Parlement en de Raad van 27 april 2016 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens en tot intrekking van Richtlijn 95/46/EG (hierna AVG), inzonderheid artikel 36, 4, artikel 57, 1, c) en artikel 58, 3;

Gelet op de wet van 30 juli 2018 betreffende de bescherming van natuurlijke personen met betrekking tot de verwerking van persoonsgegevens (hierna “WVG”);

Gelet op het verzoek om advies van de mevrouw Zuhal Demir, Vlaams minister Justitie en Handhaving, Omgeving, Energie en Toerisme van 8 maart 2023, ontvangen door de VTC op 8 maart 2023;

Gelet op de behandeling op de zitting van 21 maart 2023;

Brengt op 21 maart 2023 het volgend advies uit:

I. VOORWERP VAN DE ADVIESAANVRAAG

1. De Vlaamse minister bevoegd voor Justitie (hierna “de adviesvrager”) verzocht om het advies van de Vlaamse Toezichtcommissie (hierna “VTC”) over een voorontwerp van tot instemmingsdecreet *met het Samenwerkingsakkoord tussen de Federale Staat, de Franse Gemeenschap, de Vlaamse Gemeenschap, de Franse Gemeenschapscommissie en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie inzake slachtofferzorg voor het tweetalig Brussels Hoofdstedelijk Gewest* (hierna “het Ontwerp”), zonder aanduiding van specifieke artikelen.

2. Aangezien de adviesbevoegdheid van de VTC op grond van artikel 10/4, § 1 van het e-govdecreet betrekking heeft op de verwerkingen van persoonsgegevens, is haar adviesverlening hiertoe beperkt.

Context

3. Sinds de jaren 80, heeft het Belgische slachtofferbeleid aanleiding gegeven tot initiatieven van zowel de Federale Overheid als de gemeenschappen en de gewesten om aan de behoeften van slachtoffers te voldoen. Verschillende diensten hebben het levenslicht gezien in functie van de bevoegdheden van ieder machtsniveau (waaronder namelijk de bureaus voor slachtofferbejegening, de diensten slachtofferhulp en de diensten slachtofferonthaal) en een coördinatie is moeten ontstaan op het terrein.

4. Vlaanderen heeft sinds 1998 een samenwerkingsakkoord rond slachtofferzorg[1]. Daarin wordt omschreven hoe de verschillende diensten op de verschillende bevoegdheidsniveaus die taken opnemen naar slachtoffers toe, moeten samenwerken.

5. In Brussel leefde al langer de idee om voor de Brusselse context hetzelfde te doen. De zesde staatshervorming, die onder andere leidde tot een overdracht van de bevoegdheden van de justitiehuizen – waaronder het slachtofferonthaal – naar de gemeenschappen en, voor het Franstalig landsgedeelte, tot een overdracht van de "aide aux justiciables" - waaronder slachtofferhulp – van de gewesten naar de Franse Gemeenschap, bevestigde de noodzaak voor de opmaak van een samenwerkingsakkoord voor het Brussels Hoofdstedelijk Gewest.

6. De basisrechten van slachtoffers zijn ingeschreven in de Richtlijn 2012/29/EU van het Europees Parlement en van de Raad van 25 oktober 2012 tot vaststelling van minimumnormen voor de rechten, de ondersteuning en de bescherming van slachtoffers van strafbare feiten, en ter vervanging van Kaderbesluit 2001/220/JBZ van de Raad.

   Andere Europese teksten die ernaar streefden het slachtofferbeleid te verstevigen:

   - de Richtlijn 2004/80/EG van de Raad van 29 april 2004 betreffende de schadeloosstelling van slachtoffers van misdrijven;
   - de Richtlijn 2011/93/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 ter bestrijding van seksueel misbruik en seksuele uitbuiting van kinderen en kinderpornografie, en ter vervanging van Kaderbesluit 2004/68/JBZ van de Raad;
   - het Verdrag van de Raad van Europa van 25 oktober 2007 inzake de bescherming van kinderen tegen seksuele uitbuiting en seksueel misbruik;
   - het Verdrag van de Raad van Europa van 11 mei 2011 inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld;
   - de Richtlijn 2017/541 van het Europees Parlement en de Raad van 15 maart 2017 inzake terrorismebestrijding en ter vervanging van Kaderbesluit 2002/475/JBZ van de Raad en tot wijziging van Besluit 2005/671/JBZ van de Raad.

7. Het beoogde doel van het samenwerkingsakkoord is tot een structurele samenwerking te komen tussen de verschillende machtsniveaus die belast worden met het slachtofferbeleid om de slachtoffers een gecoördineerde en kwaliteitsvolle begeleiding te bezorgen.

8. De twee hoofddoelstellingen van dit samenwerkingsakkoord zijn een **model van samenwerking, van oriëntatie en van verwijzing te voorzien tussen de verschillende diensten inzake slachtofferzorg** en de **officiële erkenning van de bestaande overlegstructuren binnen het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest**. De betrokken overheden verbinden er zich daarenboven toe een blijvende aandacht te besteden aan de slachtofferproblematiek. Vertrekkend vanuit een geest van samenwerking tussen de verschillende machtsniveaus zal, mits inachtneming van de bevoegdheden van elke actor, een samenhangend beleid in deze materie helpen te verzekeren.

9. Het ontwerp van samenwerkingsakkoord is ook voorgelegd aan de Gegevensbeschermingsautoriteit, die geen opmerkingen heeft gemaakt, aangezien de artikelen die betrekking hebben op de verwerking van persoonsgegevens (artikel 12, §2 en §4) onder de bevoegdheid van het Controleorgaan op de politionele informatie vallen (zie advies

[1] Een herziening van dit samenwerkingsakkoord wordt binnenkort voorgelegd aan de Vlaamse Regering.

nr. 74/2019 van 20 maart 2019) [2]. Het ontwerp van samenwerkingsakkoord werd daarom voorgelegd aan het Controleorgaan op de politionele informatie, dat op 14 maart 2019 zijn advies uitbracht (zie adviesreferentie DA190009) [3]. In dit advies werden de artikelen 12, §2 en §4 behandeld.

10. Het Ontwerp werd aangepast aan deze adviezen zoals blijkt uit de toelichting[4].

II. ONDERZOEK VAN DE ADVIESAANVRAAG

11. De VTC stelt vast dat de samenwerking wordt geregeld, maar dat er geen bijhorende uitwisseling van persoonsgegevens wordt geregeld.

12. De dienstverlening zoals bepaald in het ontwerp van samenwerkingsakkoord, bestaat voornamelijk uit het inlichten en doorverwijzen van het slachtoffer, maar het is niet duidelijk of de doorverwijzing zich beperkt tot het informeren van het slachtoffer of dat de diensten ook de persoonsgegevens van het slachtoffer en andere betrokkenen aan de andere bevoegde diensten doorgeven.

13. Zowel de GBA als het COC gingen ervan uit dat enkel artikel 12, §2 en §4 de verwerking van persoonsgegevens inhouden.

14. De tweede paragraaf van dit artikel betreft de verplichtingen van de politiediensten waaronder:

- de slachtoffers die sociale hulp of psychosociale hulp wensen, doorverwijzen naar een dienst slachtofferhulp, met behulp van een verwijsformulier overeenkomstig bijlage 1 bij het samenwerkingsakkoord en dat de wens van het slachtoffer uitdrukt om door de dienst slachtofferhulp te worden gecontacteerd.
- de slachtoffers die dit wensen of voor wie men dit aangewezen acht, doorverwijzen naar andere personen of diensten.

15. De VTC is niet bevoegd voor de verwerkingen door de politiediensten.

16. De vierde paragraaf van artikel 12 van het Ontwerp legt verplichtingen op aan de Franse en Vlaamse Gemeenschap:

> *"§ 4. De Franse Gemeenschap en de Vlaamse Gemeenschap verbinden zich ertoe dat :*
> *1° de diensten slachtofferhulp :*
> *1. zo snel mogelijk contact opnemen met de slachtoffers die vermeld staan op de verwijsformulieren die ze van de politiediensten ontvingen;*
> *2. feedback geven aan de politiediensten die rechtstreeks hebben verwezen, overeenkomstig de in bijlage 2 bepaalde inhoud ;*
> *2° de diensten slachtofferhulp de slachtoffers die informatie en bijstand wensen in het kader van de gerechtelijke procedure naar de diensten slachtofferonthaal doorverwijzen;*
> *3° de diensten slachtofferonthaal de slachtoffers die een sociale of een psychologische hulp wensen naar de diensten slachtofferhulp doorverwijzen;*
> *4° deze diensten de slachtoffers die het wensen, doorverwijzen naar andere personen of diensten.*
>
> *§ 5. De Franse Gemeenschapscommissie en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie verbinden zich ertoe dat:*

---

[2] https://www.gegevensbeschermingsautoriteit.be/publications/advies-nr.-74-2019.pdf adviesaanvraag over het ontwerp van samenwerkingsakkoord tussen de Federale Staat, de Franse Gemeenschap en het Waalse Gewest inzake slachtofferhulp (CO-A-2019-074) en adviesaanvraag over het ontwerp van samenwerkingsakkoord tussen de Federale Staat, de Franse Gemeenschap, de Vlaamse Gemeenschap, de Franse Gemeenschapscommissie en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie inzake slachtofferhulp voor het Brussels Hoofdstedelijk Gewest (CO-A-2019-075).

[3] https://www.controleorgaan.be/files/DA190009-NL.PDF

[4] De VTC heeft hier alleen een (ontwerp?)versie in het Frans van ontvangen.

1° de diensten bedoeld in de artikelen 1, 11°, en 15°, de slachtoffers die bijstand en informatie wensen in het kader van de gerechtelijke procedure naar de diensten slachtofferonthaal doorverwijzen;
2° de diensten bedoeld in de artikelen 1, 11°, en 15°, de slachtoffers die een sociale of een psychologische hulp wensen naar de diensten slachtofferhulp doorverwijzen."

17. De inhoud van het verwijsformulier en het feedbackformulier is zeer beperkt:

"Bijlage 1. Verwijsformulier van de politiedienst naar de dienst slachtofferhulp
==========
Ik, ondergetekende, ...
geef toelating aan de dienst slachtofferhulp van het gerechtelijk arrondissement van
..... om contact met me op te nemen betreffende mijn klacht aangaande
.....
Adres: .....
Telefoonnummer: .....
Taal: .....
Verbalisant: .....
Nummer van het PV: .....
Politiedienst: .....
Datum van klachtneerlegging: .....
Handtekening van het slachtoffer en datum:
.....

Bijlage2: Feedback van de dienst slachtofferhulp naar de politiedienst
==========
De dienst slachtofferhulp van ..... meldt u goede ontvangst van het verwijsformulier naar de dienst slachtofferhulp van
..... (naam en voornaam van het slachtoffer)
Ik bevestig dat de dienst contact heeft opgenomen met deze persoon of er zo snel mogelijk contact mee zal opnemen.
Met de meeste hoogachting,
Datum Stempel Handtekening"

18. De toelichting geeft hierbij de volgende verduidelijking (onderlijning VTC):

"Si la victime souhaite être contactée par un service d'aide aux victimes, le service de police propose, par l'intermédiaire d'un membre du service d'assistance policière aux victimes si possible, de compléter un formulaire (dont un modèle est annexé à l'accord de coopération) et l'envoie à un service d'aide aux victimes. Il s'agit ici bien sûr de garantir le secret professionnel et le secret de l'instruction. Aucune autre information que celle qui est nécessaire pour contacter une victime ne doit être transmise."

(Vertaling VTC)

"Indien het slachtoffer door een dienst voor slachtofferhulp wenst te worden gecontacteerd, biedt de politiedienst aan om, zo mogelijk, via een lid van de dienst voor slachtofferhulp van de politie een formulier (waarvan een model bij de samenwerkingsovereenkomst is gevoegd) in te vullen en aan een dienst voor slachtofferhulp toe te zenden. Dit uiteraard om het beroepsgeheim en de vertrouwelijkheid van het onderzoek te waarborgen. Er mag geen andere informatie worden doorgegeven dan die welke nodig is om contact op te nemen met een slachtoffer.

19. De gegevensverwerking aan de hand van deze formulieren lijkt dus heel beperkt. Artikel 5.1, c), AVG, dat bepaalt dat de persoonsgegevens toereikend, ter zake dienend en beperkt moeten zijn tot wat noodzakelijk is voor de doeleinden waarvoor zij worden verwerkt, wordt dus gerespecteerd.

20. De VTC acht het niettemin aangewezen om te herinneren aan de eisen van vertrouwelijkheid en veiligheid. Uit het citaat blijkt al dat er al rekening wordt gehouden met het beroepsgeheim en het geheim van het onderzoek.

21. In de mate dat er toch persoonsgegevens zouden doorgegeven worden door Vlaamse diensten, is de AVG en het e-Govdecreet van toepassing en moet er gezorgd worden voor een wettelijke basis die voldoet aan de vereisten van artikel 8 van het EVRM[5], artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie samengelezen met artikel 52.1 van het Handvest en artikel 22 van de Grondwet, namelijk dat de verwerking moet worden voorgeschreven in een 'voldoende precieze wettelijke bepaling' die beantwoordt aan een dwingende maatschappelijke behoefte en evenredig is met de nagestreefde doelstelling.

III. BESLUIT

22. De VTC is van oordeel dat het voorgelegde voorontwerp voldoende waarborgen biedt wat de bescherming van de persoonsgegevens van de betrokkenen betreft.

Hans Graux,
Voorzitter VTC

Getekend door:Hans Graux (Signature)
Getekend op:2023-03-24 22:14:14 +01:0
Reden:Ik keur dit document goed

[5] Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

ADVIES VAN DE VLAAMSE RAAD
VOOR WELZIJN, VOLKSGEZONDHEID EN GEZIN

Vlaamse Raad WVG
Welzijn • Volksgezondheid • Gezin

Mevrouw Zuhal DEMIR

Vlaams minister van Justitie en Handhaving, Omgeving, Energie en Toerisme

Koning Albert II-Laan 7

B-1210 Sint-Joost-ten-Node

contactpersoon	**ons kenmerk**	**Brussel**
Gunter Naets gnaets@serv.be	VlaamseRaadWVG_IK_SWA Slachtofferzorg Brussel	29 maart 2023

Advies over het samenwerkingsakkoord slachtofferzorg Brussel

Mevrouw de minister

U vroeg de Vlaamse Raad WVG op 8 maart 2023 om advies over het voorontwerp van decreet tot instemming met het Samenwerkingsakkoord tussen de Federale Staat, de Franse Gemeenschap, de Vlaamse Gemeenschap, de Franse Gemeenschapscommissie en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie inzake slachtofferzorg voor het tweetalig Brussels Hoofdstedelijk Gewest.

De raad meent dat de invoering van dit samenwerkingsakkoord een positieve ontwikkeling is voor de slachtofferzorg in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. Het akkoord biedt een solide kader voor een efficiënte samenwerking tussen de betrokken partijen en bevordert de uitwisseling van erkende diensten voor correcte doorverwijzing. Daarnaast legt het akkoord minimumvereisten op inzake de opleiding van betrokken personeel en begeleiding van slachtoffers, wat bijdraagt aan een professionele en kwalitatieve slachtofferzorg.

De raad heeft geen verdere opmerkingen over dit voorontwerp van decreet.

Hoogachtend

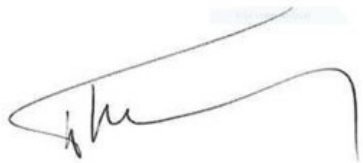

Gunter Naets
secretaris

ADVIES VAN DE GEGEVENSBESCHERMINGSAUTORITEIT

Autorité de protection des données
Gegevensbeschermingsautoriteit

Standaardadvies 65/2023 van 24 maart 2023

Bijgewerkte versie – zitting van 29 september 2023

Betreft: Standaardadvies betreffende de redactie van normatieve teksten

Het Kenniscentrum van de Gegevensbeschermingsautoriteit (hierna "de Autoriteit"),
aanwezig: de dames Cédrine Morlière, Nathalie Ragheno en Griet Verhenneman, en de heren Yves-Alexandre de Montjoye, Bart Preneel en Gert Vermeulen;

Gelet op de wet van 3 december 2017 *tot oprichting van de Gegevensbeschermingsautoriteit,* met name de artikelen 23 en 26 (hierna "WOG");

Gelet op artikel 25, lid 3, WOG volgens hetwelk de beslissingen van het Kenniscentrum bij meerderheid van stemmen worden aangenomen;

Gelet op Verordening (EU) 2016/679 *van het Europees Parlement en de Raad van 27 april 2016 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens en tot intrekking van Richtlijn 95/46/EG* (hierna "AVG");

Gelet op de wet van 30 juli 2018 *betreffende de bescherming van natuurlijke personen met betrekking tot de verwerking van persoonsgegevens* (hierna "WVG");

Brengt op 24 maart 2023 het volgende standaardadvies uit.

I. TOEPASSINGSGEBIED EN CONTEXT VAN DIT ADVIES

1. Gezien het uitzonderlijk grote aantal adviesaanvragen dat momenteel bij de Autoriteit wordt ingediend en bij gebrek aan voldoende personele middelen, is de Autoriteit niet in staat om alle adviesaanvragen die zij ontvangt, te behandelen. Wanneer de aanvrager niet aangeeft dat het voorgelegde ontwerp aanleiding kan geven tot hoge risico's voor de rechten en vrijheden van de betrokkenen, en wanneer uit zijn antwoorden in het formulier ook niet kan worden afgeleid dat dergelijke risico's aanwezig zijn, kan de Autoriteit beslissen om te verwijzen naar voorliggend standaardadvies betreffende de redactie van normatieve teksten[1].

2. In dit algemene advies wordt gewezen op de belangrijkste eisen waaraan elke norm die de verwerking van persoonsgegevens regelt, moet voldoen. Het blijft dus geldig bij elke redactie van normatieve teksten. Het is de verantwoordelijkheid van de auteur van een ontwerpnorm om ervoor te zorgen dat deze daadwerkelijk voldoet aan de kwaliteitseisen van een wet, opgelegd op grond van de AVG en gelezen in samenhang met de Grondwet, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens (hierna "het EVRM").

II. REDACTIE VAN NORMATIEVE TEKSTEN EN GEGEVENSBESCHERMING

A. Wat betreft de vereiste van noodzakelijkheid en evenredigheid van de gegevensverwerkingen die door het ontwerp worden geregeld

3. De Autoriteit herinnert eraan dat elke verwerking van persoonsgegevens een inmenging vormt in het recht op eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer en het recht op bescherming van persoonsgegevens van de betrokkenen. Een dergelijke inmenging is enkel toelaatbaar als zij noodzakelijk is en evenredig met het nagestreefde gerechtvaardigde doel.

4. Ter herinnering: de verwerking van persoonsgegevens wordt als noodzakelijk beschouwd als zij de minst ingrijpende maatregel vormt om het ermee nagestreefde gerechtvaardigde doel te

[1] De Autoriteit dient strategische keuzes te maken, rekening houdend met de nieuwe taken die haar krachtens de AVG zijn opgelegd, de middelen waarover zij beschikt en de beginselen die in de AVG zijn vervat (zoals het beginsel van de risico-gebaseerde benadering en het beginsel van de 'verantwoordingsplicht'). Daarom onderzoekt zij de adviesaanvragen die haar op grond van artikel 23 van de WOG en/of artikel 36, lid 4, van de AVG worden voorgelegd eerst uitsluitend op basis van het formulier.
Alleen in gevallen waarin de antwoorden in het formulier ernstige aanwijzingen bevatten dat het ontwerp van normatieve tekst een hoog risico inhoudt, gaat de Autoriteit over tot een systematische analyse van het ontwerp van normatieve tekst zelf en brengt zij een concreet advies uit.
In de andere gevallen en gezien de toevloed aan dossiers, gaat de Autoriteit niet over tot een analyse van de tekst van het ontwerp van normatieve tekst en geeft zij voorliggende algemene richtlijnen. Het is aan de aanvrager om er in de praktijk voor te zorgen dat het ontwerp dat hij redigeert, daadwerkelijk voldoet aan de kwaliteitsvereisten van de wet die door de AVG, de Grondwet, het Handvest van de grondrechten en het EVRM, worden opgelegd.

bereiken. De auteur van een normatieve tekst moet daarom nagaan of er geen andere maatregelen zijn die minder ingrijpend zijn voor de rechten en vrijheden van de betrokkenen, en waarmee het nagestreefde doel kan worden bereikt. De beoogde gegevensverwerking moet dus toelaten het nagestreefde doel te bereiken (criterium van doeltreffendheid), maar moet tevens de maatregel zijn die het minst ingrijpt in de rechten en vrijheden van de betrokkenen (criterium van noodzakelijkheid in strikte zin). Conreet betekent dit dat als het mogelijk is het beoogde doel te bereiken met een maatregel die minder ingrijpt in het recht op eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer of het recht op bescherming van persoonsgegevens, de oorspronkelijk beoogde gegevensverwerking niet ingevoerd mag worden.

5. Wanneer de noodzaak van de verwerking van persoonsgegevens vaststaat, moet de auteur van de normatieve tekst er zich nog van vergewissen dat de verwerking evenredig is (in strikte zin) met het beoogde doel, d.w.z. dat er een juist evenwicht moet worden gevonden tussen de verschillende belangen die op het spel staan en de rechten en vrijheden van de betrokkenen. Met andere woorden, er moet een evenwicht zijn tussen de inmenging in het recht op eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer en op bescherming van persoonsgegevens, en het doel dat met die verwerking wordt beoogt en dat daadwerkelijk kan worden bereikt . De voordelen die voortvloeien uit de gegevensverwerking in kwestie moeten dus opwegen tegen de nadelen ervan voor de betrokkenen (criterium van evenredigheid in strikte zin).

6. De Autoriteit vestigt de aandacht van de auteurs van normatieve teksten op de verplichting ervoor te zorgen dat de verwerkingen van persoonsgegevens die door het ontwerp worden geregeld of in uitvoering daarvan zullen worden geregeld, werkelijk noodzakelijk zijn en evenredig met het nagestreefde doel.

B. Wat betreft de vereiste van voorspelbaarheid van de verwerking van persoonsgegevens

7. Verder herinnert de Autoriteit eraan dat elke verwerking van persoonsgegevens een rechtsgrond of een rechtmatigheidsgrond moet hebben, zoals bepaald in artikel 6, lid 1, van de AVG. Gegevensverwerkingen die bij een normatieve maatregel zijn ingevoerd, zijn bijna altijd gebaseerd op artikel 6, lid 1, punt c) of e), van de AVG[2].

[2]Artikel 6, lid 1, van de AVG: *"De verwerking is alleen rechtmatig indien en voor zover aan ten minste een van de onderstaande voorwaarden is voldaan: (…)*
c) de verwerking is noodzakelijk om te voldoen aan een wettelijke verplichting die op de verwerkingsverantwoordelijke rust; (…)
e) de verwerking is noodzakelijk voor de vervulling van een taak van algemeen belang of van een taak in het kader van de uitoefening van het openbaar gezag dat aan de verwerkingsverantwoordelijke is opgedragen; (….)".

8. Krachtens artikel 22 van de Grondwet, artikel 8 van het EVRM en artikel 6, lid 3, van de AVG, moet voor dergelijke verwerkingen duidelijke en nauwkeurige regelgeving gelden, waarvan de toepassing voor de betrokkenen voorzienbaar moet zijn[3]. Met andere woorden, de regelgeving die de gegevensverwerking regelt of waarvan de toepassing een gegevensverwerking met zich meebrengt, moet voldoen aan de vereisten van voorspelbaarheid en nauwkeurigheid, zodat bij lezing ervan, de betrokkenen duidelijk kunnen begrijpen welke verwerkingen met hun gegevens zullen worden verricht en onder welke omstandigheden deze verwerkingen zijn toegestaan.

9. Dit betekent echter niet dat voor elke gegevensverwerking een *specifieke* norm moet gelden die uitdrukkelijk alle gegevensbeschermingskwesties in de betrokken context regelt. In bepaalde gevallen kan de voorspelbaarheid van een verwerking van persoonsgegevens die noodzakelijk is voor de vervulling van een taak van algemeen belang immers worden gewaarborgd door de norm die deze taak toekent aan de verwerkingsverantwoordelijke, en de AVG (in voorkomend geval gelezen in combinatie met andere normen die eveneens van toepassing zijn).

10. De vraag rijst dan wanneer en in welke mate een *specifiek* normatief kader noodzakelijk is. Aangezien er geen absolute regel of mathematische formule is om met zekerheid te bepalen wanneer moet worden voorzien in een specifieke norm om een verwerking van persoonsgegevens te regelen die noodzakelijk is voor de vervulling van een taak van algemeen belang, met het oog op de voorspelbaarheid ervan, geeft de Autoriteit hieronder richtsnoeren in dit verband.

11. Artikel 6, lid 2, van de AVG bepaalt: *"De lidstaten kunnen specifiekere bepalingen handhaven of invoeren ter aanpassing van de manier waarop de regels van deze verordening met betrekking tot de verwerking met het oog op de naleving van lid 1, punten c) en e), worden toegepast; hiertoe kunnen zij een nadere omschrijving geven van specifieke voorschriften voor de verwerking en andere maatregelen om een rechtmatige en behoorlijke verwerking te waarborgen, ook voor andere specifieke verwerkingssituaties als bedoeld in hoofdstuk IX."*

12. Overweging 10 van de AVG, die betrekking heeft op artikel 6, lid 2, van de AVG, bepaalt: *"In samenhang met de algemene en horizontale wetgeving inzake gegevensbescherming ter uitvoering van Richtlijn 95/46/EG beschikken de lidstaten over verscheidene sectorgebonden wetten op gebieden waar behoefte is aan meer specifieke bepalingen. Deze verordening biedt de lidstaten ook ruimte om eigen regels voor de toepassing vast te stellen, onder meer wat de verwerking van bijzondere persoonsgegevenscategorieën ("gevoelige gegevens) betreft. In zoverre staat deze verordening niet in de weg aan lidstatelijk recht waarin specifieke situaties op het gebied van gegevensverwerking nader worden omschreven, meer bepaald door nauwkeuriger*

[3] Zie ook overweging 41 van de AVG.

te bepalen in welke gevallen verwerking van persoonsgegevens rechtmatig geschiedt". (*onderstreept door de Autoriteit*)

13. Bovendien verwijst de AVG ook meermaals naar het nationale recht, hetzij om een specifiek kader voor bepaalde verwerkingen van persoonsgegevens te eisen, hetzij om het treffen van passende en specifieke maatregelen ter bescherming van de grondrechten en de belangen van de betrokkenen, op te leggen.[4]

14. De Autoriteit stelt met name drie situaties vast waarin een nationale norm de verwerking van persoonsgegevens specifiek moet regelen:

- wanneer het niet voldoende is om te verwijzen naar de formulering van **de norm waarbij de publieke taak wordt toegekend** om de voorspelbaarheid van de verwerking te **waarborgen**, en wanneer moet worden **voorzien in specifieke waarborgen** om de rechten en vrijheden van de betrokkenen te beschermen;

- wanneer het noodzakelijk is om een verplichte verwerking van persoonsgegevens in te stellen in de zin van artikel 6, lid 1, punt c), van de AVG. In dat verband wijst de Autoriteit erop dat de norm die de wettelijke verplichting oplegt, enerzijds het concrete doel moet preciseren waarvoor de verplichte gegevensverwerking moet worden uitgevoerd, en anderzijds duidelijk en nauwkeurig moet zijn, zodat de verwerkingsverantwoordelijke in principe geen beoordelingsmarge heeft met betrekking tot de manier waarop de verwerking van persoonsgegevens die nodig is om aan zijn wettelijke verplichting te voldoen, wordt uitgevoerd[5].

- wanneer de AVG of de WVG de vaststelling van een dergelijke specifieke norm voor de verwerking van persoonsgegevens oplegt, om bijvoorbeeld te voorzien in specifieke beschermingsmaatregelen voor de rechten en vrijheden van de betrokkenen. Zo legt de AVG een dergelijke specifieke norm op in twee gevallen, namelijk (1) wanneer wordt overwogen de verwerking van bijzondere categorieën van persoonsgegevens in de zin van artikel 9 van de AVG (gegevens over raciale afkomst, gegevens over gezondheid, ...) of in de zin van artikel 10 van de AVG (gegevens betreffende veroordelingen, enz.) te regelen en wanneer in dit verband wordt overwogen te voorzien in passende en specifieke maatregelen om de grondrechten en de belangen van de betrokkenen te vrijwaren, of (2) wanneer in een wettelijke norm het recht van toegang van het publiek tot officiële documenten in overeenstemming moet worden gebracht met het recht op bescherming van persoonsgegevens (artikel 86 van de AVG).

[4] Dat is bijvoorbeeld het geval voor verwerkingen betreffende bijzondere categorieën van persoonsgegevens in de zin van artikel 9 van de AVG (gegevens over ras, gegevens over de gezondheid,...) die nodig zijn voor de uitvoering van de verplichtingen van verwerkingsverantwoordelijken op het gebied van arbeidsrecht, of voor verwerkingen betreffende deze gegevens die nodig zijn om redenen van zwaarwegend algemeen belang.

[5] Groep Artikel 29, *advies 06/2014 van over het begrip "gerechtvaardigd belang van de voor de verwerking verantwoordelijke" in artikel 7 van Richtlijn 95/46/EG*, blz. 22. De Autoriteit herinnert eraan dat, ondanks een dergelijk gebrek aan beoordelingsmarge, het hoe dan ook aan de verwerkingsverantwoordelijke is om ervoor te zorgen dat de betrokken verwerking in overeenstemming is met de verplichting in kwestie en met de AVG.

15. In deze context, ook al vormt elke verwerking van persoonsgegevens een inmenging in het recht op eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer en op bescherming van persoonsgegevens, toch moet niet elke verwerking (en dus elke inmenging in het recht op privacy) noodzakelijkerwijs specifiek geregeld worden door een norm van nationaal recht (zoals bijvoorbeeld een specifiek hoofdstuk dat aan de verwerking van persoonsgegevens is gewijd).

16. Wat betreft gegevensverwerkingen die noodzakelijk zijn voor de vervulling van een taak van algemeen belang, merkt de Autoriteit op dat, voor zover de publieke taken (waarvoor de verwerking van persoonsgegevens nodig is) door de wetgever op zodanige wijze zijn omschreven en afgebakend dat de doeleinden van deze verwerkingen als welbepaald en uitdrukkelijk kunnen worden beschouwd, en afgezien van de specifieke omstandigheden beschreven in § 14, het niet systematisch nodig is om een *specifiek* kader voor *deze* gegevensverwerkingen te bieden. Onder deze voorwaarde kan de AVG immers in bepaalde gevallen volstaan om de genoemde gegevensverwerkingen te regelen, met name wanneer er geen specifiek risico voor de rechten en vrijheden van de betrokkenen bestaat.

17. De Autoriteit verzoekt de auteur van de normatieve tekst derhalve om ervoor te zorgen dat zijn ontwerp voldoet aan de vereiste van voorspelbaarheid, zodat bij de lezing ervan, eventueel in combinatie met de lezing van het relevante normatieve kader, de betrokkenen duidelijk kunnen begrijpen welke verwerkingen met hun gegevens zullen worden uitgevoerd en onder welke omstandigheden deze verwerkingen zijn toegestaan.

Voor het Kenniscentrum,
(get.) Cédrine Morlière - Directeur

VOORONTWERP VAN DECREET
van 9 juni 2023

Vlaamse Regering

Ontwerp van decreet tot instemming met het Samenwerkingsakkoord tussen de Federale Staat, de Franse Gemeenschap, de Vlaamse Gemeenschap, de Franse Gemeenschapscommissie en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie inzake slachtofferzorg voor het tweetalig Brussels Hoofdstedelijk Gewest

Op voorstel van de Vlaamse minister van Justitie en Handhaving, Omgeving, Energie en Toerisme;

Na beraadslaging,

DE VLAAMSE REGERING BESLUIT:

De Vlaamse minister van Justitie en Handhaving, Omgeving, Energie en Toerisme is ermee belast, in naam van de Vlaamse Regering, bij het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt:

Artikel 1. Dit decreet regelt een gemeenschapsaangelegenheid.

Art. 2. De instemming wordt verleend met het samenwerkingsakkoord tussen de Federale Staat, de Franse Gemeenschap, de Vlaamse Gemeenschap, de Franse Gemeenschapscommissie en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie inzake slachtofferzorg voor het tweetalig Brussels Hoofdstedelijk Gewest.

Brussel,

De minister-president van de Vlaamse Regering,

Jan JAMBON

De Vlaamse minister van Welzijn, Volksgezondheid en gezin

Hilde CREVITS

De Vlaamse minister van Justitie en Handhaving, Omgeving, Energie en Toerisme,

Zuhal DEMIR

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE

RAAD VAN STATE
afdeling Wetgeving

advies 74.124/VR
van 28 september 2023

over

een voorontwerp van decreet ‘tot instemming met het Samenwerkingsakkoord tussen de Federale Staat, de Franse Gemeenschap, de Vlaamse Gemeenschap, de Franse Gemeenschapscommissie en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie inzake slachtofferzorg voor het tweetalig Brussels Hoofdstedelijk Gewest’

Op 14 juli 2023 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Justitie en Handhaving, Omgeving, Energie en Toerisme verzocht binnen een termijn van dertig dagen, van rechtswege verlengd*, en verlengd tot 15 september 2023**, een advies te verstrekken over een voorontwerp van decreet 'tot instemming met het Samenwerkingsakkoord tussen de Federale Staat, de Franse Gemeenschap, de Vlaamse Gemeenschap, de Franse Gemeenschapscommissie en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie inzake slachtofferzorg voor het tweetalig Brussels Hoofdstedelijk Gewest'.

Het voorontwerp is door de verenigde kamers onderzocht op 21 september 2023. De verenigde kamers waren samengesteld uit Martine BAGUET, kamervoorzitter, Wouter PAS, Patrick RONVAUX, Christine HOREVOETS, Brecht STEEN en Tim CORTHAUT, staatsraden, Sébastien VAN DROOGHENBROECK en Johan PUT, assessoren, en Wim GEURTS en Béatrice DRAPIER, griffiers.

De verslagen zijn uitgebracht door Pauline LAGASSE, Anne-Stéphanie RENSON, auditeurs en Lennart NIJS, adjunct-auditeur.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 28 september 2023.

*

* Deze verlenging vloeit voort uit artikel 84, § 1, eerste lid, 2°, *in fine*, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, waarin wordt bepaald dat deze termijn van rechtswege verlengd wordt met vijftien dagen wanneer hij begint te lopen tussen 15 juli en 31 juli of wanneer hij verstrijkt tussen 15 juli en 15 augustus.

** Deze verlenging vloeit voort uit artikel 84, § 1, eerste lid, 2°, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, waarin wordt bepaald dat de termijn van dertig dagen verlengd wordt tot vijfenveertig dagen in het geval waarin het advies gegeven wordt door de verenigde kamers met toepassing van artikel 85*bis*.

1. Aangezien de adviesaanvraag ingediend is op basis van artikel 84, § 1, eerste lid, 2°, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, beperkt de afdeling Wetgeving overeenkomstig artikel 84, § 3, van de voornoemde gecoördineerde wetten haar onderzoek tot de rechtsgrond van het voorontwerp,[1] de bevoegdheid van de steller van de handeling en de te vervullen voorafgaande vormvereisten.

Wat die drie punten betreft, geeft het voorontwerp aanleiding tot de volgende opmerkingen.

ALGEMENE OPMERKING

2. Aan de afdeling Wetgeving zijn reeds voorontwerpen van wetgevende tekst tot instemming met een soortgelijk samenwerkingsakkoord voor advies voorgelegd. Daarover zijn de adviezen 65.629/VR van 9 april 2019[2] en 65.799/1 van 20 mei 2019[3] gegeven.

In de regel verleent de afdeling Wetgeving van de Raad van State geen nieuw advies over bepalingen die al eerder zijn onderzocht of die gewijzigd zijn ten gevolge van opmerkingen in eerdere adviezen, tenzij de juridische context intussen is gewijzigd. Met betrekking tot die bepalingen wordt verwezen naar de desbetreffende adviezen.

De afdeling Wetgeving beperkt haar onderzoek dan ook tot de bepalingen van het samenwerkingsakkoord die volledig nieuw zijn, namelijk artikel 1, 17°, artikel 5, 3° en 4° (voor zover punt 4° betrekking heeft op de diensten van het "Agentschap Opgroeien"), artikel 8, artikel 9, 4° (voor zover dat de verwijzing naar artikel 1, 17°, toevoegt), artikel 12, § 2, eerste lid, 3°, en artikel 16.

ONDERZOEK VAN HET VOORONTWERP VAN DECREET

3. In het opschrift en het dispositief van het voorliggende voorontwerp moet de datum worden toegevoegd waarop het samenwerkingsakkoord is ondertekend.

---

[1] Aangezien het om een voorontwerp van decreet gaat, wordt onder "rechtsgrond" de overeenstemming met de hogere rechtsnormen verstaan.

[2] Adv.RvS 65.629/VR van 9 april 2019 over een voorontwerp van decreet van de Franse Gemeenschap 'portant assentiment à l'accord de coopération du … entre l'État fédéral, la Communauté flamande, la Communauté française, la Commission communautaire commune et la Commission communautaire française en matière d'assistance aux victimes pour la Région de Bruxelles-capitale'.

[3] Adv.RvS 65.799/1 van 20 mei 2019 over een voorontwerp van wet 'houdende goedkeuring van het Samenwerkingsakkoord tussen de Federale Staat, de Franse Gemeenschap, de Vlaamse Gemeenschap, de Franse Gemeenschapscommissie en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie inzake slachtofferzorg voor het Brussels Hoofdstedelijk Gewest'.

ONDERZOEK VAN HET SAMENWERKINGSAKKOORD

Opschrift

4. De opschriften van de Franse en de Nederlandse tekst van het samenwerkingsakkoord dienen op elkaar te worden afgestemd, waarbij hoort te worden aangesloten bij de grondwettelijke terminologie.[4]

DE GRIFFIER DE VOORZITTER

Wim GEURTS Martine BAGUET

[4] Luidens de artikelen 128, § 2, 135 en 138 van de Grondwet oefenen de bij het samenwerkingsakkoord betrokken partijen die gemeenschapsbevoegdheden uitoefenen (de Vlaamse Gemeenschap, de Franse Gemeenschap, de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie en de Franse Gemeenschapscommissie), die bevoegdheid uit in "het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad".

ONTWERP VAN DECREET

ONTWERP VAN DECREET

Op voorstel van de Vlaamse minister van Justitie en Handhaving, Omgeving, Energie en Toerisme;

Na beraadslaging,

DE VLAAMSE REGERING BESLUIT:

De Vlaamse minister van Justitie en Handhaving, Omgeving, Energie en Toerisme is ermee belast, in naam van de Vlaamse Regering, bij het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt:

Artikel 1. Dit decreet regelt een gemeenschapsaangelegenheid.

Art. 2. De instemming wordt verleend met het samenwerkingsakkoord van 22 november 2023 tussen de Federale Staat, de Franse Gemeenschap, de Vlaamse Gemeenschap, de Franse Gemeenschapscommissie en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie inzake slachtofferzorg voor het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad.

Brussel, 1 december 2023.

De minister-president van de Vlaamse Regering

Jan JAMBON

De Vlaamse minister van Welzijn, Volksgezondheid en gezin

Hilde CREVITS

De Vlaamse minister van Justitie en Handhaving, Omgeving, Energie en Toerisme,

Zuhal DEMIR

BIJLAGE:

Samenwerkingsakkoord van 22 november 2023
tussen de Federale Staat, de Franse Gemeenschap,
de Vlaamse Gemeenschap,
de Franse Gemeenschapscommissie
en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie
inzake slachtofferzorg voor het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad

Samenwerkingsakkoord tussen de Federale Staat, de Franse Gemeenschap, de Vlaamse Gemeenschap, de Franse Gemeenschapscommissie en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie inzake slachtofferzorg voor het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad

Gelet op de artikelen 128, §1, 135 en 138 van de Grondwet;

Gelet op de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, inzonderheid artikel 92bis, §1, gewijzigd door de bijzondere wet van 6 januari 2014;

Gelet op de Richtlijn 2010/64/UE van het Europees Parlement en Raad van 20 oktober 2010 betreffende het recht op vertolking en vertaling in strafprocedures;

Gelet op het Verdrag van de Raad van Europa van 11 mei 2011 inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld;

Gelet op de Richtlijn 2012/29/EU van het Europees Parlement en de Raad van 25 oktober 2012 tot vaststelling van minimumnormen voor de rechten, de ondersteuning en de bescherming van slachtoffers van strafbare feiten, en ter vervanging van Kaderbesluit 2001/220/JBZ van de Raad;

Gelet op de Richtlijn 2017/541 van het Europees Parlement en de Raad van 15 maart 2017 inzake terrorismebestrijding en ter vervanging van Kaderbesluit 2002/475/JBZ van de Raad en tot wijziging van Besluit 2005/671/JBZ van de Raad;

Gelet op het overleg voorzien in het kadersamenwerkingsakkoord van 27 februari 2014 tussen de Franse Gemeenschap, het Waalse Gewest en de Franse Gemeenschapscommissie betreffende het overleg tussen Franstaligen inzake gezondheidsbeleid en bijstand aan personen en de gemeenschappelijke beginselen die in deze aangelegenheden toepasselijk zijn;

Overwegende dat de bevoegdheden inzake slachtofferzorg verdeeld zijn tussen de Federale staat, de Gemeenschappen en de Gewesten;

Overwegende dat deze versnippering van de bevoegdheden en de verspreiding van het personeel en van de bijhorende materiële en financiële middelen een doeltreffend, effectief, coherent en geïntegreerd slachtofferbeleid kunnen belemmeren;

Overwegende dat een structurele samenwerking tussen de Federale Staat, de Franse Gemeenschap, de Vlaamse Gemeenschap, de Franse Gemeenschapscommissie en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie noodzakelijk is om tot een kwaliteitsvolle zorg en dienstverlening aan slachtoffers te komen;

Overwegende dat een optimale en goed ontwikkelde slachtofferzorg secundaire victimisering zo veel mogelijk moet beperken en alle gevolgen van het slachtofferschap in de mate van het mogelijke moet herstellen;

Overwegende dat de Grondwet en de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen de mogelijkheid voorzien dat de vermelde overheden een samenwerkingsakkoord inzake slachtofferzorg sluiten;

De partijen:

De Federale Staat, vertegenwoordigd door de federale regering, in de persoon van de minister van Justitie en de minister van Binnenlandse Zaken;

De Franse Gemeenschap, vertegenwoordigd door de regering van de Franse Gemeenschap, in de persoon van de minister-president, de minister van Hulpverlening aan de jeugd en van de Justitiehuizen en de minister van Kind;

De Vlaamse Gemeenschap, vertegenwoordigd door de Vlaamse Regering, in de persoon van de minister-president, de minister van Justitie en Handhaving en de minister van Welzijn;

De Franse Gemeenschapscommissie, vertegenwoordigd door het College van de Franse Gemeenschapscommissie, in de persoon van de minister-president van het College en van de ministers, leden van het College bevoegd voor het beleid inzake Gezondheid en Sociale actie;

De Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie, vertegenwoordigd door het verenigd College van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie, in de persoon van de voorzitter van het College en de ministers, leden van het College bevoegd voor het beleid inzake Gezondheid en Bijstand aan personen;

Zijn overeengekomen wat volgt :

Hoofdstuk 1. Algemene bepalingen

Artikel 1. Voor de toepassing van dit samenwerkingsakkoord, wordt verstaan onder:

1° het slachtoffer: de natuurlijke persoon, evenals zijn na(ast)bestaanden, die als direct gevolg van handelen of nalaten in strijd met de strafwetgeving schade heeft geleden, met inbegrip van een lichamelijk of geestelijk letsel, een psychisch lijden of een materieel verlies;
2° een na(ast)bestaande: een rechthebbende van het rechtstreekse slachtoffer of elke persoon die een bijzondere affectieve band heeft met dit slachtoffer;
3° de slachtofferzorg: de hulp- en dienstverlening sensu largo, die vanuit de verschillende sectoren, hetzij politioneel, justitieel, sociaal of medisch, aan slachtoffers wordt geboden;
4° het slachtofferbeleid: het geheel van bestuursdaden van de Federale Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten in verband met slachtofferzorg;
5° de politionele slachtofferbejegening: de bijstand aan slachtoffers door de politie, die bestaat uit het onthaal en de eerste opvang van het slachtoffer, het verstrekken van een goede basisinformatie aan het slachtoffer en het mogelijke doorverwijzen naar de gespecialiseerde diensten, en die eveneens het onthaal en de bijstand inhoudt van personen die betrokken zijn bij een ongeval, een ramp of een brand;
6° de dienst politionele slachtofferbejegening: de dienst binnen de federale of de lokale politie die instaat, enerzijds, voor de sensibilisering en voortgezette vorming van politieambtenaren inzake politionele slachtofferbejegening en, anderzijds, voor het bieden van deze gespecialiseerde slachtofferbejegening, zonder evenwel afbreuk te doen aan de wettelijke verplichtingen inzake slachtofferbejegening van elke politieambtenaar;
7° het slachtofferonthaal: de informatie en bijstand aan slachtoffers in de verschillende fasen van de gerechtelijke procedure, die wordt verleend door de dienst slachtofferonthaal van justitiehuizen alsook door de magistraten en de personeelsleden van de parketten en de rechtbanken, en die eveneens de informatie en bijstand kan inhouden van personen die betrokken zijn bij een ongeval, een collectieve noodsituatie of een zelfdoding;

8° de dienst slachtofferonthaal: de dienst van het justitiehuis die aan slachtoffers specifieke informatie, ondersteuning, bijstand en een gepaste doorverwijzing aanbiedt tijdens de hele gerechtelijke procedure;
9° slachtofferhulp: de sociale hulp aan en psychologische begeleiding van slachtoffers die wordt verleend door de diensten slachtofferhulp; slachtofferhulp kan eveneens de sociale hulp en psychologische begeleiding inhouden van personen die betrokken zijn bij een ongeval, een collectieve noodsituatie of een zelfdoding;
10° de dienst slachtofferhulp: de diensten erkend door de Franse Gemeenschap die sociale of psychologische hulp verlenen aan slachtoffers alsook de centra voor algemeen welzijnswerk erkend en gesubsidieerd door de Vlaamse Gemeenschap met als taak onder meer slachtofferhulp;
11° het opvanghuis: een inrichting, erkend door de bevoegde overheden, voor de huisvesting, die in de tijd beperkt is, en voor de psychosociale begeleiding van personen met sociale moeilijkheden;
12° het team "SOS Enfants": de multidisciplinaire dienst, erkend door de Franse Gemeenschap, die gespecialiseerd is in de individuele preventie, de evaluatie of het vaststellen en het behandelen van gevallen van kindermishandeling;
13° het Vertrouwenscentrum kindermishandeling: een multidisciplinair centrum erkend door de Vlaamse Gemeenschap dat instaat voor het detecteren van, het stoppen van, het voorkomen van herhaling van kindermishandeling en het nastreven van individueel en relationeel herstel bij situaties van kindermishandeling;
14° de adviseur "Aide à la jeunesse": de onafhankelijke opdrachtgever die in de Franse Gemeenschap belast is om een gespecialiseerde hulp te beiden aan minderjarigen in moeilijkheden of in gevaar door het instellen van een aangepast hulpprogramma. Hij wordt in de uitoefening van zijn bevoegdheden bijgestaan door een dienst "Aide à la jeunesse" die hem ter beschikking wordt gesteld;
15° de dienst voor geestelijke gezondheidszorg: de ambulante zorgstructuur die, via een multidisciplinaire aanpak en in samenwerking met andere diensten of personen betrokken in de geestelijke gezondheidszorg, instaat voor de opvang, de diagnose en de psychiatrische, psychologische en psychosociale behandeling;
16° de bevoegde overheden: alle ministers die als partijen bij dit samenwerkingsakkoord worden genoemd;
17° het agentschap Opgroeien: het intern verzelfstandigd agentschap met rechtspersoonlijkheid dat is opgericht bij artikel 3 van het decreet van 30 april 2004 tot oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap met rechtspersoonlijkheid Opgroeien regie en het intern verzelfstandigd agentschap zonder rechtspersoonlijkheid dat is opgericht bij artikel 2 van het besluit van de Vlaamse Regering van 24 oktober 2008 tot oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap zonder rechtspersoonlijkheid Opgroeien.

Art. 2. Dit samenwerkingsakkoord beoogt een structurele samenwerking op het grondgebied van het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad inzake slachtofferzorg tussen de bevoegde diensten van de Federale Staat, de Franse Gemeenschap, de Vlaamse Gemeenschap, de Franse Gemeenschapscommissie, de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie alsook de door hen georganiseerde, erkende en gesubsidieerde diensten slachtofferzorg.

De structurele samenwerking zoals beschreven in dit samenwerkingsakkoord doet geen afbreuk aan de samenwerkingsverbanden tussen bovenvermelde diensten en andere diensten slachtofferzorg.

Hoofdstuk 2. Bevoegdheden en opdrachten

Art. 3. De Federale Staat is bevoegd voor:

1° het beleid inzake politie en veiligheid waaronder de politionele slachtofferbejegening;
2° het strafrechtelijk beleid waaronder het gerechtelijk slachtofferbeleid.

In het kader van het eerste lid, 2°, waarborgt de federale Staat de rechten van het slachtoffer binnen de gerechtelijke procedure, waaronder het slachtofferonthaal.

Art. 4. De Franse Gemeenschap is bevoegd om:

1° via de diensten slachtofferonthaal,

a) de slachtoffers en hun na(ast)bestaanden algemene informatie te verlenen over de gerechtelijke procedure en over de rechten van slachtoffers in dit kader, alsook specifieke informatie over hun dossier en de lopende procedure en dit, tijdens de hele procedure vanaf de klachtneerlegging tot aan de uitvoering van de straf of de internering;
b) de slachtoffers en hun na(ast)bestaanden bijstand, ondersteuning en begeleiding, te verlenen tijdens de gerechtelijke procedure;
c) de slachtoffers en hun na(ast)bestaanden naar de bevoegde diensten door te verwijzen in functie van hun noden en de ervaren moeilijkheden, bijvoorbeeld voor een juridisch advies of psychologische hulp.

Deze dienst heeft ook als opdracht op een meer structureel niveau op te treden door de moeilijkheden te signaleren waarmee de slachtoffers worden geconfronteerd in hun contacten met de gerechtelijke overheid en door de magistraten en de personeelsleden van de parketten en de rechtbanken te sensibiliseren voor de specifieke noden en rechten van slachtoffers.

2° via de diensten slachtofferhulp, sociale hulp en psychologische hulp te verlenen aan de personen die geconfronteerd worden met de rechtstreekse en onrechtstreekse gevolgen van het misdrijf en van het slachtofferschap.

Onder sociale hulp wordt begrepen elke niet-financiële hulp die het slachtoffer toelaat zijn levensvoorwaarden te behouden, te verbeteren of te herstellen op familiaal-, maatschappelijk, economisch, professioneel, politiek of cultureel vlak.

In het kader van zijn opdracht van sociale hulp, zal de dienst slachtofferhulp:

a) het slachtoffer ondersteunen om het hoofd te bieden aan de gevolgen van een misdrijf of feiten die een misdrijf kunnen uitmaken;
b) het slachtoffer informeren, doorverwijzen of bijstaan in zijn relaties met de politie en de gerechtelijke instanties;
c) voor het slachtoffer de toegang tot de instanties en gespecialiseerde organisaties vergemakkelijken.

De dienst steunt het slachtoffer bij zijn actieve re-integratie in de maatschappij door met het slachtoffer een evaluatie te maken van zijn behoeften en middelen en door prioriteiten te bepalen opdat er een nieuw levensevenwicht zou worden bereikt.

Onder psychologische hulp wordt verstaan, elke hulp bestemd om het slachtoffer psychologisch te steunen opdat het een nieuw levensevenwicht zou bereiken.

In het kader van zijn opdracht van psychologische hulp, zal de dienst slachtofferhulp:

a) het slachtoffer ondersteunen om het hoofd te bieden aan de rechtstreekse en onrechtstreekse gevolgen van een misdrijf of aan de bijzondere problemen in verband met zijn specifieke situatie;
b) het slachtoffer dat schade heeft geleden een gespecialiseerde en persoonlijke therapeutische ondersteuning aanbieden, gericht op de rechtstreekse gevolgen van de traumatiserende gebeurtenis en op de verwerking van de shock.

3° via de adviseurs "aide à la jeunesse" een gespecialiseerde tweedelijns sociale hulp, vervangende hulp, verzekeren aan kinderen in moeilijkheden evenals aan personen die moeilijkheden ondervinden bij de naleving van hun ouderplichten en aan elk kind waarvan de gezondheid, veiligheid of opvoedingsvoorwaarden worden bedreigd door zijn gedrag, dat van zijn gezin of van zijn leefgenoten.

4° via de teams "SOS Enfants":
a) de individuele preventie en de behandeling van situaties van mishandeling verzekeren, op eigen initiatief of op verzoek van een persoon of een dienst;
b) een multidisciplinaire balans op te maken van de situatie van het kind en van de situatie in zijn familiale context;
c) zorgen voor een gepaste hulp aan het kind dat slachtoffer werd of dat zich in een risicosituatie van mishandeling bevindt.

Op een meer structureel niveau, zetten de teams "SOS Enfants" alle nuttige samenwerkingen op met de actoren van het netwerk die werken rond kindermishandeling.

Art. 5. De Vlaamse Gemeenschap is bevoegd om:

1° via de diensten slachtofferonthaal :
a) de slachtoffers en hun na(ast)bestaanden algemene informatie te verlenen over de gerechtelijke procedure en over de rechten van slachtoffers in dit kader, alsook specifieke informatie over hun dossier en de lopende procedure en dit, tijdens de hele procedure (vanaf de klachtneerlegging tot aan de uitvoering van de straf of de internering);
b) de slachtoffers en hun na(ast)bestaanden bijstand, ondersteuning en begeleiding te verlenen tijdens de gerechtelijke procedure;
c) de slachtoffers en hun na(ast)bestaanden naar de bevoegde diensten door te verwijzen in functie van hun behoeften en de ervaren moeilijkheden, zoals voor een juridisch advies of psychologische hulp.

Deze dienst heeft ook als opdracht op een meer structureel niveau op te treden door de moeilijkheden te signaleren waarmee de slachtoffers worden geconfronteerd in hun contacten met de gerechtelijke overheid en door de magistraten en de personeelsleden van de parketten en de rechtbanken te sensibiliseren voor de specifieke noden en rechten van slachtoffers.

2° via de diensten slachtofferhulp te voorzien in:
a) een laagdrempelig onthaalaanbod voor alle slachtoffers en dit via een proactieve benadering;
b) een laagdrempelig onthaalaanbod voor alle betrokkenen bij een verkeersongeval;
c) psychosociale begeleiding met het oog op het beperken van de opgelopen schade ten gevolge van het slachtofferschap en het herstellen van het vertrouwen in de medemens en de samenleving;
d) psychosociale begeleiding aan de betrokkenen bij intra-familiaal geweld en misbruik, om de geweldspiraal te doorbreken, het geweld te stoppen en het in de toekomst te voorkomen;

e) een kwaliteitsvol aanbod van psychosociale begeleiding aan betrokken bij een verkeersongeval om deze personen te helpen bij de verwerking van deze traumatische gebeurtenis en bij hun dagelijks functioneren.

Het aanbod omvat:
a) een duidelijk aanspreekpunt voor slachtoffers voor alle vragen en hulp rond slachtofferschap
b) informatie en advies
c) administratieve en praktische hulp
d) emotionele ondersteuning en begeleiding
e) doorverwijzing waar gewenst.

3° via de bevoegde diensten van het Agentschap Opgroeien een gespecialiseerde hulp verzekeren aan kinderen in moeilijkheden evenals aan personen die moeilijkheden ondervinden bij de naleving van hun ouderplichten en aan elk kind waarvan de gezondheid, veiligheid of opvoedingsvoorwaarden worden bedreigd door zijn gedrag, dat van zijn gezin of van zijn leefgenoten.

4° via de bevoegde diensten van het Agentschap Opgroeien en de vertrouwenscentra kindermishandeling :
a) professionals ondersteunen die met kindermishandeling in aanraking komen;
b) vraaggestuurde hulp- en zorgverlening bieden aan het slachtoffer en zijn gezin;
c) meldingen of vermoedens van kindermishandeling onderzoeken (maatschappelijke noodzaak integrale jeugdhulp). De diensten van het Agentschap Opgroeien en de vertrouwenscentra kindermishandeling verstrekken desgevallend waar mogelijk zelf gepaste jeugdhulpverlening aan minderjarige slachtoffers van kindermishandeling en hun gezin, of verwijzen waar nodig door naar het openbaar ministerie.

Art. 6. De Franse Gemeenschapscommissie is bevoegd voor:

1° de erkenning van de diensten voor geestelijke gezondheidszorg die een ambulante structuur bieden die, via een multidisciplinaire aanpak en in samenwerking met andere diensten of personen die zich met geestelijke gezondheid bezighouden, zorgt voor de opvang, de diagnose en de psychiatrische, psychologische en psychosociale behandeling van personen. .

2° de erkenning van opvanghuizen, die tijdelijk onderdak en psychosociale steun bieden aan personen met sociale problemen.

Art. 7. De Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie is bevoegd voor de persoonsgebonden materies, in het kader van de bijstand aan personen en het gezondheidsbeleid, die zich richten hetzij tot personen hetzij tot openbare of private instellingen die niet exclusief tot een gemeenschap behoren.
Via de diensten die de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie erkent of subsidieert, kunnen de slachtoffers beroep doen op:
a) een onthaal, een analyse van hun toestand en een doorverwijzing naar de diensten die bevoegd zijn inzake bijstand aan slachtoffers;
b) een psychosociale begeleiding om het hoofd te bieden aan de gevolgen van een misdrijf of feiten die een misdrijf kunnen uitmaken alsook om opnieuw zelfredzaam te worden en zich in de maatschappij te re-integreren;
c) een in de tijd beperkte huisvesting;
d) een diagnose en een psychiatrische, psychotherapeutische en psychosociale behandeling om het hoofd te bieden aan psychische problemen gebonden aan de rechtstreekse of onrechtstreekse gevolgen van een misdrijf of feiten die een misdrijf kunnen uitmaken.

Hoofdstuk 3. Verbintenissen

Art. 8. In het kader van de bevoegdheden, bedoeld in de artikelen 4 tot en met 7 verstrekt elke bevoegde autoriteit de contactgegevens en nuttige informatie over de hulplijnen en de chatdiensten die informatie, advies en eventuele doorverwijzing bieden aan iedereen die te maken heeft met fysiek, psychisch of seksueel geweld of met kindermishandeling en -misbruik, te verstrekken aan de contactpersonen bedoeld in artikel 9, 3°, artikel 10, 6°, artikel 11, §1, 3°, §2, 3°, en §4, 3°.

Deze contactpersonen delen de lijst van contactgegevens en informatie betreffende de in lid 1 bedoelde hulplijnen en chatdiensten mee aan de in dit samenwerkingsakkoord vermelde en bevoegde diensten die slachtoffers bijstaan, doorverwijzen of informeren.

Art. 9. De Federale Staat, in het kader van zijn bevoegdheid bedoeld in artikel 3, 1° en in uitvoering van artikel 46 van de wet van 5 augustus 1992 op het politieambt en de daaraan gekoppelde onderrichtingen:

1° neemt de maatregelen opdat de belangen van het slachtoffer als volgt worden erkend:

a) de geschikte materiële omstandigheden voor het onthaal, de eerste opvang, het infomeren en het verhoor van slachtoffers worden ter beschikking gesteld van de politiediensten;
b) de slachtoffers een respectvol onthaal, een dringende en praktische bijstand en informatie aangepast aan hun persoonlijke toestand verlenen;
c) erop toezien dat slachtoffers in het proces-verbaal de nodige informatie kunnen laten opnemen over de geleden materiële en immateriële schade en zich benadeelde persoon kunnen verklaren;
d) de slachtoffers naar een gepaste dienst slachtofferzorg doorverwijzen, hierbij zo veel mogelijk rekening houdend met de taal waarin het slachtoffer zich wenst uit te drukken en de voertaal van de diensten vermeld in art. 1, 8°, 10° tot 15° en 17°;
e) de politieambtenaren kunnen in het kader van hun opdracht van slachtofferbejegening worden bijgestaan door een dienst voor politionele slachtofferbejegening.

2° ontwikkelt een opleiding en een sensibilisering inzake slachtofferzorg voor alle politieambtenaren, via de dienst politionele slachtofferbejegening bevoegd voor de politiedienst of via de politieacademies;

3° voorziet in een contactpersoon en een plaatsvervanger op het niveau van de Federale Politie en van de Vaste Commissie voor de lokale politie, om op een structurele manier een permanente dialoog tussen en een samenwerking met andere instanties inzake slachtofferzorg, zowel op federaal, gemeenschaps- als lokaal niveau, te bevorderen.

Art. 10. De Federale Staat, in het kader van zijn bevoegdheid bedoeld in artikel 3, 2°, en gelet op artikel 3bis van de wet van 17 april 1878 houdende de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering:

1° neemt de nodige maatregelen zodat de belangen van het slachtoffer worden erkend en opdat het slachtoffer partij kan zijn binnen de gerechtelijke procedure;

2° voert een beleid dat streeft naar een zorgvuldige en correcte bejegening van slachtoffers. In het kader van dit beleid wordt aan slachtoffers de waarborg gegeven dat zij informatie krijgen over hun positie en hun rechten in de gerechtelijke procedure, het verloop van de strafrechtspleging, de eventuele strafuitvoering door de dader van de feiten en de mogelijkheden om herstel te bekomen

van de geleden schade. De magistraten en de personeelsleden van parketten en rechtbanken verstrekken deze informatie;

3° optimaliseert de mogelijkheden die het slachtoffer kan aanwenden om herstel te bekomen van geleden materiële en immateriële schade;

4° ziet erop toe dat een gepaste en voortgezette opleiding inzake slachtofferzorg wordt georganiseerd voor de magistratuur en voor de personeelsleden van rechtbanken en parketten;

5° bevordert via het College van Procureurs-generaal een uniform slachtofferbeleid binnen de rechterlijke orde, daartoe wordt een lid van het College specifiek belast met het gerechtelijk slachtofferbeleid;

6° voorziet in een contactpersoon en een plaatsvervanger op het niveau van de Federale Overheidsdienst Justitie, binnen het directoraat-generaal wetgeving en fundamentele rechten en vrijheden, om op een structurele manier een permanente dialoog tussen en samenwerking met andere instanties inzake slachtofferzorg, zowel op federaal als op gemeenschapsniveau, te bevorderen.

Art. 11. § 1. De Franse Gemeenschap, in het kader van haar bevoegdheid bedoeld in artikel 4 ,:

1° bezorgt de adressen van de door de Franse Gemeenschap aangewezen diensten bedoeld in artikel 1, 8°, 10°, 12°, en 14°, aan de contactpersonen bedoeld in artikel 9, 3°, artikel 10, 6°, en artikel 11, §2, 3°, §3, 2°, en §4, 3°, evenals elke adreswijziging;

2° ziet erop toe dat een gepaste en voortgezette opleiding inzake slachtofferzorg wordt georganiseerd voor de medewerkers van de diensten bedoeld in artikel 1, 8°, 10°, 12°, en 14°;

3° voorziet binnen de “Administration générale des Maisons de justice” in een contactpersoon en een plaatsvervanger, om op een structurele manier een permanente dialoog tussen en samenwerking met andere instanties inzake slachtofferzorg, zowel op federaal, gemeenschaps- als lokaal niveau, te bevorderen.

§ 2. De Vlaamse Gemeenschap, in het kader van haar bevoegdheid bedoeld in artikel 5:

1° bezorgt de adressen van de door de Vlaamse Gemeenschap aangewezen diensten bedoeld in artikel 1, 8°, 10°, en 13°, aan de contactpersonen bedoeld in artikel 9, 3°, artikel 10, 6°, en artikel 11, §1, 3°, §3, 2°, en §4, 3°, evenals elke adreswijziging;

2° ziet erop toe dat een gepaste en voortgezette opleiding inzake slachtofferzorg wordt georganiseerd voor de medewerkers van de diensten bedoeld in artikel 1, 8°, 10°, en 13°;

3° voorziet binnen elke administratie bevoegd voor slachtofferzorg in een contactpersoon en een plaatsvervanger om op een structurele manier een permanente dialoog tussen en samenwerking met andere instanties inzake slachtofferzorg, zowel op federaal, gemeenschaps- als lokaal niveau, te bevorderen.

§ 3. De Franse Gemeenschapscommissie, in het kader van haar bevoegdheid, bedoeld in artikel 6:

1° bezorgt de adressen van de door de Franse Gemeenschapscommissie aangewezen diensten bedoeld in artikel 1, 11°, en 15°, aan de contactpersonen bedoeld in artikel 9, 3°, artikel 10, 6°, en artikel 11, §1, 3°, §2, 3°, en §4, 3°, evenals elke adreswijziging;

2° voorziet binnen de administratie in een contactpersoon en een plaatsvervanger, om op een structurele manier een permanente dialoog tussen en samenwerking met andere instanties inzake slachtofferzorg, zowel op federaal, gemeenschaps- als lokaal niveau, te bevorderen.

§ 4. De Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie, in het kader van haar bevoegdheid, bedoeld in artikel 7:

1° streeft naar overleg en coördinatie tussen de gemeenschappen en de communautaire commissies die bevoegd zijn voor gezondheid en bijstand aan personen;

2° bezorgt de adressen van de door de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie erkende diensten bedoeld in artikel 1, 11°, en 15°, aan de contactpersonen bedoeld in artikel 9, 3°, artikel 10, 6°, en artikel 11, §1, 3°, §2, 3°, en §3, 2°, evenals elke adreswijziging;

3° voorziet binnen de administratie in een contactpersoon en een plaatsvervanger, om op een structurele manier een permanente dialoog tussen en samenwerking met andere instanties inzake slachtofferzorg, zowel op federaal, gemeenschaps- als lokaal niveau, te bevorderen.

Art. 12. § 1. Onverminderd de toepassing van de artikelen 9 tot 11 nemen de partijen, voor wat betreft de samenwerking en de doorverwijzing, de verplichtingen op zich, bedoeld in de volgende paragrafen.

§ 2. De Federale Staat verbindt zich ertoe dat de politiediensten :

1° elk slachtoffer waarmee ze contact hebben, informeren over het bestaan van de diensten politionele slachtofferbejegening, de diensten slachtofferonthaal en de diensten slachtofferhulp, hun opdrachten zoals beschreven in artikel 1, 6°, 8°, en 10°, in artikel 4, 1°, en 2°, en in artikel 5, 1°, en 2°, en hun contactgegevens. Deze informatie wordt gegeven via het attest van klachtneerlegging;

2° zich van een kwaliteitsvolle politionele slachtofferbejegening verzekeren, waarbij de politieambtenaar beroep kan doen op de gespecialiseerde referentie-politieambtenaar of op de dienst politionele slachtofferbejegening.

3° aan de betrokken slachtoffers de contactgegevens van de in artikel 8 bedoelde hulplijnen en chatdiensten verstrekken.

In het kader van §2, 2°, de leden van het operationele kader van de politiediensten of de dienst politionele slachtofferbejegening, naar gelang van de noden:
1° verwijzen de slachtoffers die informatie en bijstand wensen in het kader van de gerechtelijke procedure door naar een dienst slachtofferonthaal;
2° verwijzen de slachtoffers die sociale hulp of psychosociale hulp wensen, door naar een dienst slachtofferhulp, volgens de volgende procedure:

a) aan het slachtoffer voorstellen om een verwijsformulier in te vullen, overeenkomstig de indicatieve inhoud in bijlage 1 dat de wens van het slachtoffer uitdrukt om door de dienst slachtofferhulp te worden gecontacteerd;
b) het formulier overmaken aan de dienst slachtofferhulp;

3° verwijzen de slachtoffers die dit wensen of voor wie men dit aangewezen acht door naar andere personen of diensten. Bijvoorbeeld:

a) slachtoffers die onmiddellijk residentiële opvang wensen, bij voorkeur rechtstreeks in contact brengen met een opvanghuis;

b) minderjarige in gevaar of in moeilijkheden doorverwijzen naar de adviseurs “aide à la jeunesse” van het arrondissement (voor de Franse Gemeenschap);
c) minderjarige slachtoffers van mishandeling doorverwijzen naar een team “SOS Enfants” (voor de Franse Gemeenschap);
d) minderjarige slachtoffers doorverwijzen naar een dienst slachtofferhulp (voor de Vlaamse Gemeenschap);
e) minderjarige slachtoffers van kindermishandeling doorverwijzen naar het vertrouwenscentrum kindermishandeling (voor de Vlaamse Gemeenschap).

In het kader van §2, 2°, vermeldt de politieambtenaar het aanbod tot doorverwijzing van het slachtoffer in het proces-verbaal of op een andere schriftelijke informatiedrager van de politie. De beslissing van het slachtoffer wordt echter niet vermeld.

§ 3. De parketmagistraat of de onderzoeksrechter kunnen de dienst slachtofferonthaal vatten voor de uitvoering van hun opdrachten zoals beschreven in artikel 1, 8°, in artikel 4, 1°, en in artikel 5, 1°.

De Federale Staat zal erop toezien dat de slachtoffers die zich rechtstreeks tot de rechterlijke macht wenden, doorverwezen worden naar een gepaste dienst slachtofferzorg wanneer hun specifieke toestand, hun behoeften of hun verwachtingen het vereisen.

§ 4. De Franse Gemeenschap en de Vlaamse Gemeenschap verbinden zich ertoe dat:

1° de diensten slachtofferhulp:
a) zo snel mogelijk contact opnemen met de slachtoffers die vermeld staan op de verwijsformulieren die ze van de politiediensten ontvingen;
b) feedback geven aan de politiediensten die rechtstreeks hebben verwezen, overeenkomstig de in bijlage 2 bepaalde inhoud;

2° de diensten slachtofferhulp de slachtoffers die informatie en bijstand wensen in het kader van de gerechtelijke procedure naar de diensten slachtofferonthaal doorverwijzen;

3° de diensten slachtofferonthaal de slachtoffers die een sociale of een psychologische hulp wensen naar de diensten slachtofferhulp doorverwijzen;

4° deze diensten de slachtoffers die het wensen, doorverwijzen naar andere personen of diensten.

§ 5. De Franse Gemeenschapscommissie en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie verbinden zich ertoe dat:

1° de diensten bedoeld in de artikelen 1, 11°, en 15°, de slachtoffers die bijstand en informatie wensen in het kader van de gerechtelijke procedure naar de diensten slachtofferonthaal doorverwijzen;

2° de diensten bedoeld in de artikelen 1, 11°, en 15°, de slachtoffers die een sociale of een psychologische hulp wensen naar de diensten slachtofferhulp doorverwijzen.

Hoofdstuk 4. Overlegstructuren

Art. 13. § 1. Er bestaat binnen het gerechtelijk arrondissement van Brussel een arrondissementele raad voor slachtofferbeleid die minstens één keer per jaar bijeenkomt.

§ 2. De arrondissementele raad voor slachtofferbeleid heeft als opdracht :

1° de in het samenwerkingsakkoord opgenomen bepalingen te concretiseren en te implementeren in functie van een integrale slachtofferzorg, rekening houdend met de specifieke toestand van de regio en, de behoeften van de slachtoffers;

2° de samenwerking te ondersteunen en op te volgen tussen de bevoegde diensten en actoren van de Federale Staat en die van de Franse Gemeenschap, de Vlaamse Gemeenschap, de Franse Gemeenschapscommissie en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie, onder andere door de nodige beleidsmaatregelen voor te stellen en te ontwikkelen;

3° elk jaar verslag uit te brengen aan de bevoegde overheden over de moeilijkheden die zich voordoen in het kader van het slachtofferbeleid en mogelijke verbeteringen voor te stellen;

4° de voorstellen te onderzoeken die geformuleerd worden door de welzijnsteams bedoeld in artikel 14 om het hoofd te bieden aan problemen en moeilijkheden die zich voordoen binnen het arrondissement.

§ 3. De arrondissementele raad voor slachtofferbeleid is samengesteld uit :

1° de procureur des Konings of de verbindingsmagistraat slachtofferonthaal;
2° een vertegenwoordiger van de diensten slachtofferhulp;
3° de korpschefs van de politiezones of hun vertegenwoordigers, eventueel vergezeld van een vertegenwoordiger van de dienst voor politionele slachtofferbejegening;
4° de directeur-coördinator van de federale politie eventueel vergezeld van een vertegenwoordiger van de dienst voor politionele slachtofferbejegening;
5° een of meerdere vertegenwoordigers van de balie;
6° de directeurs van de justitiehuizen;
7° justitieassistenten van de diensten slachtofferonthaal;
8° de contactpersonen bedoeld in artikel 9, 3°, in artikel 10, 6°, in artikel 11, § 1, 3°, en in artikel 11, § 2, 3°;
9° enige andere dienst, naargelang het onderwerp van de vergadering, uitgenodigd door de voorzitter.

§ 4. De arrondissementele raad voor slachtofferbeleid wordt voorgezeten door de procureur des Konings of door de verbindingsmagistraat slachtofferonthaal.

Het secretariaat van de arrondissementele raad wordt waargenomen bij beurtrol door de vertegenwoordigers van de diensten waaruit de welzijnsteams bestaan.

Art. 14. § 1. De arrondissementele raad voor slachtofferbeleid richt één of meer welzijnsteams slachtofferzorg op. Het welzijnsteam vergadert ten minste vier keer per jaar.

§ 2. Het welzijnsteam heeft als opdracht :

1° binnen de lijnen van dit samenwerkingsakkoord, de samenwerking en taakverdeling te regelen in het welzijnsteam en met andere diensten en personen die een bijdrage leveren aan de individuele slachtofferzorg binnen het territoriale werkingsgebied van het welzijnsteam;

2° de arrondissementele raad te informeren over vragen op de werkvloer en hem reflectiethema's voor te stellen.

§ 3. Het welzijnsteam is minimaal samengesteld uit :

1° een justitieassistent van de dienst slachtofferonthaal;
2° een personeelslid van een dienst voor politionele slachtofferbejegening;
3° een personeelslid van een dienst slachtofferhulp.

§ 4. Het voorzitterschap en het secretariaat van het welzijnsteam worden in onderling overleg geregeld.

HOOFDSTUK 5 – Budgettaire gevolgen

Art. 15. De budgettaire gevolgen van de opdrachten opgenomen in dit samenwerkingsakkoord vallen ten laste van alle partijen in functie van de verdeling van de bevoegdheden die bepaald worden door de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen en die ondergeschikt zijn aan de Staat van de respectieve begrotingen die jaarlijks gestemd worden door de parlementaire vergaderingen van de betrokken partijen bij dit akkoord.

HOOFDSTUK 6 – Slotbepalingen

Art. 16. Dit samenwerkingsakkoord treedt in werking op het moment van inwerkingtreding van de laatste wetgevingshandeling tot instemming.
Twee jaar na de inwerkingtreding van het samenwerkingsakkoord en telkens als de partijen dat nodig achten, wordt door de partijen bij het akkoord een evaluatie van zijn toepassing uitgevoerd in de vorm van een verslag dat aan de bevoegde overheden wordt toegezonden.
Elke bevoegde overheid kan het samenwerkingsakkoord opzeggen mits een opzegtermijn van drie maanden.

Brussel, 22 NOV. 2023

Voor de Federale Staat,

De minister van Justitie, De minister van Binnenlandse Zaken,

Paul VAN TIGCHELT Annelies VERLINDEN

Voor de Franse Gemeenschap,

De minister-president,

Pierre-Yves JEHOLET

De minister van Hulpverlening aan de jeugd
en van de Justitiehuizen,

Françoise BERTIEAUX

De minister van Kind,

Bénédicte LINARD

Voor de Vlaamse Gemeenschap,

De minister-president,

Jan JAMBON

De minister van Justitie en Handhaving,

Zuhal DEMIR

De minister van Welzijn,
Volksgezondheid en Gezin

Hilde CREVITS

Voor de Franse Gemeenschapscommissie,

De minister-president van het College,

Barbara TRACHTE

De minister, lid van het College,
bevoegd voor Sociale Actie en Gezondheid,

Alain MARON

Voor de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie,

De Voorzitter van het verenigd College,

Rudi VERVOORT

Bijlage 1. Verwijsformulier van de politiedienst naar de dienst slachtofferhulp
==========

Ik, ondergetekende, ...
geef toelating aan de dienst slachtofferhulp van het gerechtelijk arrondissement van ..... om contact met me op te nemen betreffende mijn klacht aangaande .....
Adres: .....
Telefoonnummer: .....
Taal: .....
Verbalisant: .....
Nummer van het PV: .....
Politiedienst: .....
Datum van klachtneerlegging: .....

Handtekening van het slachtoffer en datum:
.....

Gezien om bijgevoegd te worden aan het Samenwerkingsakkoord tussen de Federale Staat, de Franse Gemeenschap, de Vlaamse Gemeenschap, de Franse Gemeenschapscommissie en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie inzake slachtofferzorg voor het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad.

Brussel, 22 NOV. 2023

Voor de Federale Staat,

De minister van Justitie,

Paul VAN TIGCHELT

De minister van Binnenlandse Zaken,

Annelies VERLINDEN

Voor de Franse Gemeenschap,

De minister-president,

Pierre-Yves JEHOLET

De ministers, leden van het verenigd College,
bevoegd voor Gezondheid en Sociale Actie,

Elke VAN DEN BRANDT

Alain MARON

De minister van Hulpverlening aan de jeugd
en van de Justitiehuizen,

Françoise BERTIEAUX

De minister van Kind,

Bénédicte LINARD

Voor de Vlaamse Gemeenschap,

De minister-president,

Jan JAMBON

De minister van Justitie en Handhaving,

Zuhal DEMIR

De minister van Welzijn,
Volksgezondheid en Gezin

Hilde CREVITS

Voor de Franse Gemeenschapscommissie,

De minister-president van het College,

Barbara TRACHTE

De minister, lid van het College,
bevoegd voor Sociale Actie en Gezondheid,

Alain MARON

Bijlage2: Feedback van de dienst slachtofferhulp naar de politiedienst

==========

De dienst slachtofferhulp van ……
meldt u goede ontvangst van het verwijsformulier naar de dienst slachtofferhulp van
…… (naam en voornaam van het slachtoffer)
Ik bevestig dat de dienst contact heeft opgenomen met deze persoon of er zo snel mogelijk contact mee zal opnemen.

Met de meeste hoogachting,

Datum Stempel Handtekening

Gezien om bijgevoegd te worden aan het Samenwerkingsakkoord tussen de Federale Staat, de Franse Gemeenschap, de Vlaamse Gemeenschap, de Franse Gemeenschapscommissie en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie inzake slachtofferzorg voor het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad.

Brussel, 22 NOV. 2023

Voor de Federale Staat,

De minister van Justitie, De minister van Binnenlandse Zaken,

Paul VAN TIGCHELT Annelies VERLINDEN

Voor de Franse Gemeenschap,

De minister-president,

Pierre-Yves JEHOLET

De minister van Hulpverlening aan de jeugd en van de Justitiehuizen,

Françoise BERTIEAUX

De minister van Kind,

Bénédicte LINARD

Voor de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie,

De Voorzitter van het verenigd College,

Rudi VERVOORT

De ministers, leden van het verenigd College,
bevoegd voor Gezondheid en Sociale Actie,

Elke VAN DEN BRANDT

Alain MARON

Voor de Vlaamse Gemeenschap,

De minister-president,

Jan JAMBON

De minister van Justitie en Handhaving,

Zuhal DEMIR

De minister van Welzijn,
Volksgezondheid en Gezin

Hilde CREVITS

Voor de Franse Gemeenschapscommissie,

De minister-president van het College,

Barbara TRACHTE

De minister, lid van het College,
bevoegd voor Sociale Actie en Gezondheid,

Alain MARON

Voor de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie,

De Voorzitter van het verenigd College,

Rudi VERVOORT

De ministers, leden van het verenigd College,
bevoegd voor Gezondheid en Sociale Actie,

Elke VAN DEN BRANDT

Alain MARON